

Naam Openbare Vergaeding "Het Nationaal Revue"

Zie ook: OD 320

Uit		In	Uit		In	Uit		In	Uit		In
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
1/4 Jan	57	21-2-47	1/9 56	106							
9/4	4	14/4									
10/4	4	18/4									
12/4	4	12/5	OCT. 1960								
11/9	4	12/9	17 sep. 1963								
24/9	4	24/9									
2/10	C	4/10									
21/11	B III	22/11									
17/12	4	17/12									
24/1-12	4	24/1-12									
9/3	4	9/3									
9/2	4	9/3									
2/4	4	2/4									
5/4	P-B	4/4									
22/8	4	22/8									
20/9	4	20/9									
25/9	4	26/9									
9/6	4	10/6									
14/6	KB	19/6									
12/10	P-B	12/10									
5/1	KA	5/1									

6 MRT. 1961
 7 OCT 1960
 17 SEP. 1963
 17 SEP. 1963

Naam Openbare vergadering. Het Nationaal Revue

Zie ook: 08320

Uit		In		Uit		In		Uit		In	
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
1/4 Jan	5 ⁸ B	21-2-47	1/9 56	196							
9/1	4	14/4									
10/4	4	10/4									
12/8	4	12/8									
14/9	4	14/9									
20/9	4	24/9									
21/11	B VII	22/11									
17/12	4	17/12									
24/11-68	4	24/11-68									
9/12	4	9/12									
21/1	4	21/1									
5/1	P-B	7/1									
22/10	4	22/10									
20/10	4	20/10									
25/10	4	24/10									
9/11	4	10/11									
14/11	KB	19/11									
14/10	P-B	12/10									

arch. 6 MRT. 1960
 OCT. 1960
 17 sep. 1963
 7 OCT 1960
 8 SEP. 1963

DOSSIERNo.: *OB 302.*

NAAM: *Openbare Veerdienst Het V.O. Rénée*

Uit		In		Uit		In		Uit		In	
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
<i>14 Jan. 1964</i>	<i>B</i>	<i>21-2-42</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>17/4</i>	<i>4</i>	<i>17-4</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>18/4</i>	<i>4</i>	<i>18/4</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>12/8</i>	<i>4</i>	<i>12/8</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>11/9</i>	<i>4</i>	<i>12/9</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>24/9</i>	<i>4</i>	<i>24/9</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>2/10</i>	<i>H. Nuygen</i>	<i>2/10</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>2/10</i>	<i>@</i>	<i>4/10</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>21/11</i>	<i>B VII</i>	<i>22/11</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>17/12</i>	<i>4</i>	<i>17/12</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>24/1-60</i>	<i>4</i>	<i>24/1-60</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>9/3</i>	<i>4</i>	<i>9/3</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>9/3</i>	<i>4</i>	<i>9/3</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>2/4</i>	<i>4</i>	<i>2/4</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>5/7</i>	<i>P-B</i>	<i>5/7</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>22/8</i>	<i>4</i>	<i>22/8</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>20/9</i>	<i>4</i>	<i>20/9</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>23/9</i>	<i>4</i>	<i>23/9</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>9/6</i>	<i>4</i>	<i>9/6</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>14/6</i>	<i>KB</i>	<i>17/6</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>12/10</i>	<i>Pg B</i>	<i>12/10</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>5/11</i>	<i>KA</i>	<i>5/11</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					
<i>1/2-56</i>	<i>10</i>	<i>1/2-56</i>			<i>17 sep. 1963</i>	<i>17 OCT 1960</i>					

9-12-91 Kja/BR

A.C.D.
Werknr. Vern

5 JULI 1960

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 302

NAAM: OPENBARE VERGADERINGEN HET NAT. REVEIL

Mr. v. d. Krost
Mr. Meerboom
16-1-47
W

- 2 Opgevraagd in verband met de naam BOELHPUWER. Geen actie genomen.
Afd C 3.10.47

Printed besluiten ten verband met
by proces nummer 004

5 1960

● *Geneelde stukken inzake L.O.B zie CO. 115 4472*
25-1-1948

UITTREKSEL

Uit: PD 16396/CO 124488

Naam: BURGHARDT, C.P.

Voor: 6.432 OD 302

Naam: Nationaal Reveil

Ag. nr: 124488

Afz: I.D. Den Haag

Datum: 1-12-51

Aard van het stuk: Rapport betr. Groter-Nederland-Actie.

Hierbij wordt toegezonden het Orgaan van de Groter Nederland Actie van October 1951.

Van een betrouwbaar persoon werd vernomen, dat dit orgaan in de plaats is gekomen van het vroeger uitgegeven orgaan van de gecombineerde verenigingen: Groter Nederland Actie, Nederland-Nieuw-Guinea Vrouwenbond en Nationaal Reveil. Nadat het "Nationaal Reveil" zich had aangesloten bij het Verbond der Lage Landen, heeft de G.N.A. zich van laatstgenoemde vereniging gedistancieerd. De reden van deze distancieering is gelegen in het feit, dat het bestuur van de G.N.A., de algemeen voorzitter van het Verbond der Lage Landen, Dr W.A. VEENHOVEN (personalia bekend) te neo fascistisch vindt.

Uitgetr. door: ACD/T8

Op aanwijzing van: ACD/Rix 0-9

Datum: 17-3-53

B. 70248

TUNGEBOEKT

VII. RD.2

VERTROUWELIJK

Nationaal Reëil

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie te berichten, dat op 6 September 1949 in "Pulchri Studio" en op 14 September 1949 in de Dierentuin te 's-Gravenhage, een openbare vergadering werd gehouden door "Nationaal Reveil".

In beide vergaderingen, die resp. door 550 en 1500 personen werden bezocht, traden als sprekers op:
 Dr. Willem Karel Hendrik FEUILLETAU DE BRUYN, geb. 11-7-1886 te Palembang en
 Drs. Jhn THIESSEN, geb. 26-8-1906 te Pekantan.

Eerstgenoemde spreker begon zijn rede met te zeggen, dat de Heer VAN KLEFFENS als staatsman had gefaald. Deze had bewezen zeer ver af te staan, zowel van de gevoelens, levende in een groot deel der Iederlandse bevolking en die van Indonesië. Ook bleek hij een gebrek aan werkelijk historisch inzicht te bezitten. Zijn visie op Indië getuigt eens te meer van volslagen onkunde en hoe vreemd hij staat tegenover de geweldige problemen van deze tijd.

Vervolgens besprak Dr. Feuilletau de Bruyn de regeringspolitiek ten aanzien van Indonesië. Deze politiek is, volgens spreker, voor ons land een nationale ramp. Wanneer de soevereiniteit straks aan de Republiek Indonesië zal zijn overgedragen, dan pas zal blijken, dat de republikeinen nog niet in staat zijn zichzelf te besturen; slechts 5% van de Indonesiërs hebben hoger onderwijs genoten. Spreker voorzag een bloedbad in Indonesië, zodra onze militairen zich zullen hebben teruggetrokken. Men moet zich geen illusies maken voor wat betreft het behoud van de Westerse bedrijven aldaar. Ook deze bedrijven worden straks door de Republiek geliquideerd. In dit verband besprak hij ook de politiek van de V.V.D.. Heel wat ondernemers lopen achter Mr. STIKKER en diens politiek van vriendschap met Indonesië en beweren te geloven in een echte Unie, waarin hun ondernemingen gewaarborgd zullen zijn. Maar de Unie is geen half ei, ja zelfs geen lege dop. Zij is lucht, aldus spreker. Spreker had nog één hoop, nl. dat in Nieuw-Guinea de Nederlandse vlag zal blijven en dat vele Nederlanders thans in Indonesië daar een toevluchtsoord zullen vinden.

De tweede spreker, Drs. J.Thiessen liet eerst door middel van grammofoonplaten een interview tussen hem en de Resident LYCKLAMA horen. In dit interview stelde THIESSEN aan genoemde Resident verschillende vragen betreffende de houding der Nederlandse militairen in Indonesië vooral met betrekking tot de Indonesische bevolking.

LYCKLAMAAan:

Zijne Excellentie de Minister-President
 Plein 1813 no.4
 te 's-GRAVENHAGE.

LYCKLAMA vertelde dat de Nederlandse militairen door de bevolking met gejuich worden ontvangen en dat de bevolking zich angstvallig aan de Nederlanders vasthoudt.

Vervolgens vertelde spreker over zijn ervaringen tijdens de tweede positionele actie. Aan de hand van lantaarnplaatjes liet hij zien welke gruwelen er in Indonesië door de republikeinen worden bedreven. Het door hem gebruikte foto-materiaal was bij de bezetting van Djekja aldaar aangetroffen. Spreker zeide, dat er iets gedaan moest worden voor de aldaar verblijvende Nederlandse onderdanen. Men zal zich met een smeekschrift wenden tot Hare Majesteit en indien dit niet mocht baten, dan zullen 250.000 Nederlandse onderdanen zich voor goed van het Koninkrijk afwenden.

Laatstgenoemde spreker moest vanwege het enthousiasme telkenmale zijn rede onderbreken.

In beide vergaderingen, die zich kenmerkten door grote geestdrift, waren de redevoeringen gelijkkluidend.

HET HOOFD VAN DE DIENST,

Mr. L. Einthoven.

22 SEP. 1949

GEHEIM.

19 September 1949.

Verbinding: No.12

Doss.106/26

Onderwerp: Openbare vergadering van "Nationaal Reveil"

Datum ontvangst bericht: 14 September 1949

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

B

Op Woensdag, 14 September 1949, werd door "Nationaal Reveil" in de grote zaal van de Dierentuin te 's-Gravenhage een openbare vergadering gehouden. Deze vergadering was een herhaling van de vergadering, welke op Dinsdag, 6 September 1949, door "Nationaal Reveil" in „Pulchri Studio" te 's-Gravenhage werd gehouden.

Zaalcapaciteit 1500 zitplaatsen. De zaal was bijna geheel bezet. Ook dit maal waren een aantal affiches in de zaal opgehangen met als leuzen "Waargoor de officers", "Het Indië-beleid breekt veel, straks alles" en "Het Indië-beleid breekt Kroon en Rijk. Belet dit".

Voorzitter was:

⊗ XI Christiaan Louis SCHEUER, geboren te Batavia 13 Februari 1884. Deze opende te omstreeks 20.00 uur de vergadering.

Als eerste spreker trad op:

XI Dr. Willem Karel Hendrik FEUILLETAU DE BRUYN, geboren te Palembang 11 Juli 1886.

Als tweede spreker trad op:

XI Drs. John THIESSEN, geboren te Pekantan 26 Augustus 1906.

Voor het gesprokene moge worden verwezen naar het vergaderingverslag, dat U onder Doss.106/26 van 9 September 1949 bereids werd toegezonden.

THIESSEN lichtte het gesproken woord toe aan de hand van een aantal lantaarnplaatjes, welke de door de Republiek gepleegde gruwelen vastlegden. Ook deze vergadering kenmerkte zich door grote geestdrift. (einde)

3

Nota

minister
van idem

De M.P. verzoekt op de "Inlichtingendienst" hier een oogje in
het zeil wil houden en hem op de hoogte wil stellen van
het verloop en het gesprokene.

[Handwritten signature]

12.9.49.

14/9. ontvangen.

14/9: W.P. v. Duijn - VD Haag
inlicht. Speciale Toezending
verslag bij eenkomst toezeggen.

BZ 14/9.49

[Handwritten signature]
[Handwritten signature]

's Gravenhage , 10 September 1949.

Aan

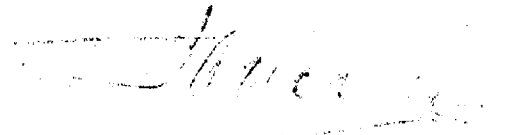
Den Hoog Edelgестen Heer
Fr. J. W. Alberda
van Montfoortlaan 43

Het moge my vergund zijn U beleefd uit te nodigen tot het bywonen van een lezing die op 14 September a.s. om 8 uur 's avonds zal worden gehouden in de Dierentuin .

De lezing is in hoofdzaak gewyd aan documentatie betreffende de huidige toestand in Indonesie . Er zullen lichtbeelden worden vertoond , die zyn opgenomen tydens en na de 2de politionele actie ; korte speeches vastgelegd op de gramfoon plaat zullen ten gehore worden gebracht o.a. een toespraak van de heer Lyklema , de laatste resident van Djocja ; hoe Djocja en Magelang door onze troepen werden aangetroffen ; enz.

Ik verblyf met de meeste Hoogachting

De Voorzitter van Nationaal Rê
Réveil;

(C.L.Scheuer , Eikstraat 33 ,
den Haag .)

Volgno. <i>PS</i>
30 MEI 1949
ACD/62900

NOTITIE.

Aan: A.C.D.
Van: B.VII.

Bijgaand stuk van B.VII s.v.p. agenderen en bergen
in O.D.302.

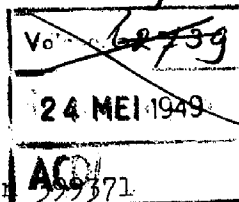
25-5-'49. B.7

Niet in de handel.

N A T I O N A A L R E V E I L

Secretariaat: Daguerrestraat 31, Den Haag. telefoon
giro no. 150124, t.n.v. A.E.de Ras.

AMERIKA, EUROPA EN INDONESIË IN DE BRANDING.

Inleiding.

Indonesië is de speelbal geworden van de buitenlandse politiek en bevindt zich midden in de arena, waarin de strijd om de wereld-hegemonie wordt uitgevochten tussen Rusland en Amerika. Dat is een strijd op leven en dood en het is elementair dat in de strijd om het bestaan der staten, alle middelen geoorloofd zijn, onverschillig of zij al dan niet strijdig zijn met de morele fatsoenscode die tussen individuen pleegt te bestaan. Tot aan het begin van de 20ste eeuw was het zo, dat de moraliteitscode van individuen helemaal niet of slechts in beperkte mate gold voor staten. Naar de moraliteitscode van onze huidige diplomatie wordt geen enkel middel perfide geacht, indien de staat om zijn leven of om vitale levensvoorwaarden vecht. Perfide is een staat alleen, als hij onfatsoenlijke middelen toepast, wanneer het niet om levensbelangen gaat.

De verhoudingen tussen de Geallieerden en Rusland tijdens en na de oorlog worden gekenmerkt door een lange reeks fouten en blunders, die door de Amerikaanse diplomatie zijn gemaakt. Deze is in geen enkel opzicht opgewassen gebleken tegen de sluwe Russische diplomaten. Dit is geen wonder, als men bedenkt dat de Russen met hun agressieve politiek een diplomatieke ervaring van 30 jaren achter de rug hebben en dat de Amerikanen pas ongeveer drie jaar de leiding van de wereld in handen hebben. Daarom gaan de democratieën een gevaarvolle tijd tegemoet.

Ik heb in een redevoering van ongeveer een maand geleden aange-toond, dat de Partij van de Arbeid terwille van de vervulling van haar socialistisch programpunt de Indonesische kwestie opzettelijk in de sfeer van de buitenlandse politiek heeft gebracht teneinde de leuze "Indië los van Holland" te verwezenlijken. Het artikel van de de facto erkenning in het verdrag van Linggadjati was afkomstig van Schermerhorn en toen dit getekend was, heeft Koos Vorrink daarover luide zijn tevredenheid betuigd. Nu was de Indische kwestie in de internationale sfeer gebracht, betoogde hij en het zou niet meer luk-ken om deze netelige zaak weer daaruit te halen. Nu kwam "Indië los van Holland". Romme en de K.V.P. hebben hier passief hun medewerking aan verleend, al heeft de leider van de K.V.P. met de nodige drog-redenen gepoogd dit feit te camoufleren. Men speelde met vuur, heeft later wel ingezien dat dit fout was: Men heeft misschien zelfs wel terug gewild, maar dat bleek niet meer mogelijk. Sassen heeft ten slotte nog een wanhopige poging gedaan om het probleem uit de inter-nationale sfeer te halen. Die poging is mislukt, toen zijn eigen katholieke collega's hem in de steek lieten.

Ik breng in herinnering, dat de politiek van de P.v.d.A. wortelt in de ideologie van de klassenhaat en klassenstrijd. De Neder-landse kapitalist zuigt de Nederlandse arbeider uit. De Nederlandse kapitalist is de Koloniale overheerser, die de Indonesiers uitzuigt. Uit hoofde van het beginsel "proletariërs aller landen verenigt U", moeten wij de Indonesiers bevrijden. Dat is het standpunt van de P.v.d.A. Dit heeft geleid tot de vernietiging van het Koninkrijk en zal leiden tot vernietiging van de welvaart, zal leiden tot sociale el-lende in verband met de 700.000 werklozen, die wij over enige jaren zullen hebben en door de onvermijdelijke inflatie van de gulden. En het zullen in de eerste plaats de arbeiders zijn, die het gelag zul-len betalen. Geen nood, want de ideologie heeft gezegevierd. Als kwaadaardige bacillen tasten de moderne ideologieën de Westerse de-mocratieën aan, partij ideologieën van de nationaal-socialisten, fas-cisten en in net zo hevige mate die van de socialisten, de communis-ten, de Gaullisten, de Fallangisten enz. Er bestaat geen nationale hartstocht meer, er is nog slechts partij-geest over.

Men geeft zich onvoldoende rekenschap van de kwaadaardigheid van die ideologische bacillen, die het gestel van de democratische staten ondermijnen. Soms wordt men op de rauwste wijze met dit feit

pierre in zijn verdediging zegt: "Alle moderne oorlogen zijn ideologische oorlogen. Nationaal verraad om de wille van de ideologie dient men te vergeven."

Onbewust hebben wij dit geaccepteerd. Ware dit niet zo dan zouden wij wel anders gereageerd hebben op de verklaringen van Togliatti, Thorez, de Nederlandse communisten, die verklaarden dat zij de binnen rukkende Russische legers zouden steunen.

Nederland is aan zijn derde regering van onbekwame ideologen, die de parate kennis missen om de Indonesische kwestie tot een oplossing te brengen. Het zijn ten dele goed willende dilettanten geweest, die poogden het Koninkrijk te redden, doch grotendeels kwaadwillige dilettanten, die het uiteen hebben gescheurd.

Gedane zaken nemen geen keer. "Holland annexiert sich selbst" heeft Bismarck eens gezegd, als het zijn kolonien verliest. Dan moet het zich oriënteren op het achterland. In progressieve kringen begint men zich daar rekenschap van te geven. Het is niet voor niets, dat het rode element in de Europese Federalisten beweging in Nederland zo sterk vertegenwoordigd is en dat men het altijd weer over economische samenwerking heeft in Europees verband. Daarbij vergeet men met de meeste zorgvuldigheid de rol te vermelden, die Duitsland zal hebben te vervullen in dat nieuwe Europese concert.

Het is wel duidelijk, dat men zeer goed weet dat de hele socialistische industrialisatie-stunt op niets zal uitlopen. Waar zouden wij nog de 7 miljard vandaan moeten halen, die nodig zijn voor de kapitaalinvestatie om 700.000 werklozen aan de arbeid te krijgen. Onze enige uitweg is nog samenwerking in Europees verband.

Toch mag men niet blind zijn voor het feit, dat alleen door het stichten van een Verenigd Europa dat een neutraal blok vormt tussen de beide antagonist, die om het leiderschap in de wereld strijden, Rusland en Amerika, het machts-evenwicht in de wereld kan worden hersteld.

Er zal in het ondervolgende scherpe critiek worden geleverd op de Amerikaanse en Engelse politiek. Die critiek stoelt niet op sentiment, maar op zakelijke argumenten. Zij gaat uit van de stelregel, dat men van een grote mogendheid, die al dan niet door eigen schuld of door het noodlot haar levensbelangen ziet bedreigd, daden moet verwachten, die strijdig zijn met individuele begrippen van moraliteit. De zucht tot zelfbehoud is sterker dan welke moraal ook.

Het standpunt van Amerika ten aanzien van de kolonien van kleine staten.

De geschiedenis leert, dat Engeland als het daarmee zijn belang kan dienen, nimmer gearzeld heeft om de kolonien van kleine staten aan zijn belangen op te offeren. Enkele voorbeelden mogeh volgen. Zij zijn ontleend aan een eerlang te publiceren, goed gedocumenteerde brochure van de historicus Jhr.R.Groeninx van Zoelen.

1898. De Engelsens bieden aan Duitsland een deel van de Afrikaanse kolonien van Portugal aan, wanneer dit land zich verbindt geen wapens aan de Boeren te verstrekken. Duitsland eiste echter niet direct de uitvoering van de geheime overeenkomst van 30 Maart '98 en toen de Boeren verslagen waren weigerden de Engelsens de overeenkomst uit te voeren.

13 Augustus 1913. Om een veroveringsoorlog van Kaiser Wilhelm te voorkomen bood Engeland aan Duitsland de Noordelijke Congo, een deel van de Franse en Portugese kolonien aan, n.l. een deel van Frans Equatoriaal Afrika en het Zuidelijk deel van Angola en Spaans Guinea, zodat het Duitse koloniale Rijk in Afrika zich van de Atlantische naar de Indische Oceaan zou uitstrekken. Als tegenprestatie diende Duitsland de Britse bezittingen in Azië te garanderen, terwijl de Engelsens en Australiërs een claim op Indië zouden hebben als dit Nederlands gebied op enigerlei wijze een andere status zou krijgen. Voorts zou het Lotharingen aan Frankrijk afstaan.

Door de moord te Serajewo en het onverwacht uitbreken van de 1ste wereldoorlog werd het verdrag nooit getekend. Het ontwerp-verdrag werd geparafeerd op 13 Augustus 1913 en werd ontworpen door von Kühlmann, kanselier van de Duitse ambassade te Londen.

Het bezit van Nederlands Indië, als ons gezag daar zou ophouden, is voor het British Empire een levensbelang omdat het niet kan dulden dat een machtige mogendheid een wig drijft in zijn imperium. Deze gegevens zijn ontleend aan een in de Portugese taal gepubliceerd werk van Marcello Caetano, Professor da Faculdade de Direito de Lisboa, getiteld: Portugal e o Direito Colonial International.

Om internationale reacties te vermijden is dit werk niet in de

Engelse taal verschenen. Portugal is namelijk eeuwenlang de bondgenoot van Engeland geweest.

Begin 1936. Hitler eist de teruggave van de Duitse koloniën. Op 5 Februari 1936 reageert Lloyd George daar in het Lagerhuis op, door er de aandacht op te vestigen, dat België, Nederland en Portugal eigenlijk over veel te veel koloniaal gebied beschikken. Eden wijst de suggestie scherp af.

29 Februari 1937 wordt Lord Halifax minister van Buitenlandse Zaken en op 3 Maart 1938 biedt Sir Nevill Henderson aan Hitler stukken van het koloniaal gebied aan, die aan België, Portugal, Spanje, Italië en Zuid Afrika toebehoren, omdat men hoopte daardoor de Ilde wereldoorlog te kunnen voorkomen. Maar Hitler loopt er niet in en begrijpt zeer wel, dat hij hiermede de vijandschap van Italië en Spanje zou opwekken. Hij eist de teruggave van de voormalige Duitse koloniën.

Juli 1940. Na Duinkerken zijn Engeland en Duitsland beiden bereid tot vredesonderhandelingen. Halifax biedt wederom het koloniaal bezit van vreemde staten aan. Goring kan niet tot overeenstemming met hem komen. (Zie Les Ecrits de Paris 1948 No. 44)

Tijdens de oorlog vraagt Koningin Wilhelmina in 1942 aan Roosevelt om steun bij het herstel van het Nederlandse gezag in Indië. Die steun wordt toegezegd en in de mémoires van Sumner Welles schrijft hij op p.329 van zijn boek "Where are we heading", dat als men dit aan Amerika zou hebben overgelaten, er nimmer een Indonesische kwestie zou zijn geweest. "Dan zou een vreedzame ordelijke overgang naar zelfbestuur in Indonesie mogelijk zijn geweest."

Er is hiertegen van de aanvang af fel verzet geweest van de zijde van Engeland, dat doodsbenauwd was, dat Amerika als contra prestatie het afstaan van vliegvelden en vlootbases in Indonesie zou eisen, iets waar wij in beginsel wel niets op tegen konden hebben sedert dat op grote schaal ook door Engeland op het Amerikaanse halfronnd was geschied.

Mac Arthur zat intussen niet stil. De grens met het operatiegebied van Engeland was aanvankelijk de lijn Noord-Zuid door Straat Soenda. Samen met de Nederlandse staven van vloot en leger, maakte Mac Arthur het operatieplan "Black list" op, dat de verovering van Java inhield. Churchill verzette zich hiertegen met grote felheid en gaf de stelligste beloften van hulp bij de bevrijding van Indië. Stellig zou hij die hebben gehouden. Maar Churchill werd verslagen en de Labour progressieven lieten ons in de steek. Hoe het ook zij, toen in 1943 onze Londense regering verklaarde, dat zij geen voorkeur had voor Amerika of Engeland ten aanzien van de bevrijding van Indië, trokken de Amerikanen zich terug om wrijving te voorkomen. Maar generaal Mac Arthur waarschuwde ons met nadruk voor de fout die wij maakten. Hij heeft voor de volle honderd procent gelijk gehad.

Nog in hetzelfde jaar 1943 gaven de Amerikanen ons een afschrift van een schrijven van de Britten gericht aan de Amerikaanse Admiraal King waarbij de Engelsen er op aandrongen om met het oog op de zwakte van de Nederlandse vloot maar vast enkele steunpunten in Indonesie aan de Engelsen af te staan. Dit afschrift heeft minister van Kleffens aan de Londense regering onthouden, evenals het verslag van het felle verzet van Mac Arthur op de conferentie van Hawaï tegen het feit dat Indonesie uit zijn operatiesfeer werd weggehaald, en dat de Engelsen zeggenschap kregen over de Nederlandse onderzeeers.

De oorlog liep af en wij zouden moeten deelnemen aan de bevrijding van Indië. De Londense regering had toezegging gekregen van de "Combined Chiefs of Staff", dat wij uit de Duitse oorlogsbuit de bewapening van drie divisies zouden ontvangen. Maar ondanks die schriftelijke toezegging werd aan de belofte niet voldaan. Er kwam echter geen fel protest van Schermerhorn, ondanks het feit dat ik hem persoonlijk er op gewezen heb, dat het een elementair beginsel is van de politieke strategie, dat een staat, die zelf geen wapens kan maken, de vazal wordt van de staat, die hem de wapens levert. Met de meeste nadruk werd aangedrongen op de wederoprichting van de Hembrug. In Indië was oorlog en wij moesten ons daarom zelf helpen. De Hembrug bleef echter landbouwwerktuigen maken. Opzettelijk heeft Schermerhorn verhinderd, dat wij onze eigen wapens maakten. Opzettelijk heeft hij ons afhankelijk gemaakt van het Buitenland. Opzettelijk heeft hij de Indische kwestie in de buitenlandse sfeer gebracht door de de facto erkenning van Indonesie. Opzettelijk heeft de P.v.d.A. de Indische kwestie in de buitenlandse sfeer gehouden om "Indie los van Holland" te maken.

Na de 1ste politionele actie kondigde Engeland onze bondgenoot in de Western Union een embargo af op wapens en munitie en na de 2de

ting. Amerika onze bondgenoot van het Atlantic Pact, volgde het voorbeeld.

Wij zijn genoeg gewaarschuwd door Mac Arthur voor wat wij van Engeland te wachten zouden hebben. Tot December 1945 scheen het nog alsof Engeland werkelijk zijn belofte zou nakomen. Begin Januari 1946 ging het volledig overstag. De redenen daarvan waren de volgende: Engeland dat vóór de oorlog een schuld te vorderen had van het buitenland van £ 4 milliard, was na de oorlog £ 4 milliard aan het buitenland schuldig. Het moest exporteren om zijn betalingsbalans in evenwicht te houden. Chaos in Indië betekende het wegblijven van de concurrerende Indische goederen van de wereldmarkt, dus hogere prijzen voor Engelse producten. Het betekende dat niemand bereid zou zijn om kapitaal in Indië te investeren tot ontwikkeling van de industrie, waardoor een ruime afzet van Britse industrieproducten verzekerd was; dat aanzienlijke sommen verdiend konden worden met de geroofde stocks en machine-rielen van Nederlandse ondernemingen die in Singapore werden verkocht. Steun aan de republiek betekende ook de goodwill van de Indonesische markt voor de Engelsen.

Zo werd het drama van de afscheuring van Indië uit het Koninkrijk door Engeland krachtig bevorderd.

Het lot der kleinere staten van Midden Europa tijdens en na de oorlog.

Behalve de mémoires van staatslieden uit het kamp der grote mogendheden beschikken wij thans ook over gedenkschriften van twee Polen. Jan Ciechanowski, de Poolse gezant in Washington schreef zijn "Defeat in victory" en Micolajczek, de Poolse premier, die Sikorski opvolgde zijn "Rape of Poland". Zij geven wel een zeer schril beeld van de rol als speelbal van het politieke spel van Amerika, Engeland en Rusland, die het arme Polen heeft moeten spelen. Dat is een baken in zee van de kleine naties in de toekomst. Wij kunnen ons voordeel er mede doen.

Sikorski heeft het Russische gevaar dadelijk begrepen en is de man geweest, die van het begin af aan heeft aangestuurd op een federaal Europa als tegenwicht vooral van Rusland. Aanvankelijk werd hij krachtig gesteund door Roosevelt en Sumner Welles. Maar de idee lokte fel verzet uit van Stalin en daar de Angelsaksers aanvankelijk bang waren, dat de Russen met Duitsland een afzonderlijke vrede zouden sluiten, keerden zij zich tegen Sikorski. Diens plannen hadden een gezonde basis, vooral omdat er tussen de verzetsbewegingen van Europa een internationaal contact begon te groeien. Dat Engeland hiervoor bevreesd was, zoals van der Starp, de verdediger van van der Waals meent, dat het daarom duizenden illegalen de dood injoeg, is een vermoeden, waarvoor van der Starp echter niet het bewijs levert.

De president van het Hof is van mening, dat er "onbegrijpelijke fouten" zijn gemaakt. In verband met de organisatie van de Intelligence kunnen die fouten in hoofdzaak alleen door de Engelse Intelligence zijn gemaakt, hoewel ook het Nederlandse deel stellig fouten moet hebben gemaakt. Maar een feit is het, dat de idee van een Verenigd Europa, waarop van der Starp doelt, geen fictie was. Een feit is ook, dat de Geallieerden, zwichtende voor Russische druk, aandrang op Polen hebben uitgeoefend om eerst het deel van Polen, Oost van de Curzon lijn af te staan aan Rusland, waarvoor het een grote compensatie van Duits grondgebied zou krijgen. Maar dat betekende voor Polen een Duitse irredenta, waartegen men zich alleen kon verweren als men tot in lengte van dagen zich aan de zijde van Rusland bleef scharen en zich dus voor eeuwig aan het Russische blok verbond. Dat betekende dat men een "friendly to us" (Moscou) regering over Polen moest aanvaarden, waardoor men geleidelijk onder de knoet van Stalin kwam.

De Polen begrepen dit volkomen, maar of Roosevelt en Churchill dit begrepen hebben, blijkt uit niets. Het slot is geweest, dat men de dappere verdedigers van Warschau absoluut onvoldoende steun heeft verleend en dat de Duitsers honderdduizend Polen ombrachten. Wat betekenen tegen die achtergrond de enkele honderden Nederlanders van het Englandspiel? Men zwichtte ook voor Rusland in Yougo Slavië, liet de rechtse verzetsbeweging onder Michailowitch en Koning Peter in de steek om geen onmin met Rusland te krijgen.

Er zijn in de oorlog dus verschillende voorbeelden van verzetsgroepen, die men rustig in de steek heeft gelaten, zodat het begrijpelijk is, dat men in Nederland achterdochtig is geworden. Waarom werd anders aan de verdediger van van der Waals verboden het Englandspiel te behandelen, vroeg men zich af. Waarom werd Joseph Schreieder, die de sleutel van het geheim van het Englandspiel bezat haastig over de grens gezet? Waarom werd het Englandspiel uit de rechtssfeer

5.
naar de politieke sfeer der parlementaire enquête overgebracht? Hier is vermoedelijk een misdrijf gepleegd. Of er is sprake van het veroorzaken van de dood door schuld, of van moord. Dan hoort de justitie recht te doen en behoort dit niet tot de competentie van de politieke enquête commissie, die volgens onze wetten daarmee geen bemoeienis heeft.

Objectief staat minstens vast, dat er wel zeer onbegrijpelijke fouten zijn gemaakt. Het is wenselijk, dat de georganiseerde illegaliteit er op staat, dat hier recht wordt gedaan en het Englandspeel niet via de parlementaire enquête in de politieke doofpot gaat. Doet men dit niet dan zal het niet zo gemakkelijk zijn om de gerezen achterdocht tegen het optreden van Engeland, uit te wissen.

Terwijl intussen de Polen nimmer op de felste wijze in verzet zijn gekomen tegen de Geallieerden, is de houding van de Gaulle een heel andere geweest. Hardnekkig weigerde Roosevelt om de Gaulle te erkennen, ondanks het zeer sterke aandringen van Churchill. Deze laatste zag zeer goed in, dat Frankrijk in de armen van de communistische maquis dreigde te worden gedreven, omdat Roosevelt samen met Leahy hardnekkig op de Vichy regering speelde. Totdat eindelijk de Gaulle met de vuist op tafel sloeg op 14 Juni 1944 en weigerde de Franse officieren onder het High Command te stellen.

Door dit optreden van president Roosevelt heeft het heel weinig gescheeld of Frankrijk was na de bevrijding onder de Communisten gekomen. De talrijke gegevens, die na de oorlog bekend zijn geworden en van communistische zijde zijn erkend laten daaromtrent niet de minste twijfel.

Wat Nederland betreft staat vast, dat onder de invloed van van Heuven Goedhart en Burger de exponenten van de linkse Nederlandse verzetsbeweging, die minder sterk was dan de rechtse, na de bevrijding de progressieve regering Schermerhorn aan het bewind is gekomen, die noodlottig is geworden voor het voortbestaan van het Koninkrijk.

Men moet bij dit alles niet vergeten, dat deze beide heren de wind in de zeilen hadden, dat zowel Roosevelt als Churchill aanvankelijk de propaganda voor Rusland geweldig in de hand hebben gewerkt. Die propaganda sloeg merkwaardiger wijze het meeste in bij dat deel van de bevolking, dat niet tot de arbeidersklasse behoorde. Later, toen Roosevelt begreep dat de bekering van Stalin tot de democratie maar schijn was, kon men dit niet meer ongedaan maken. In hoeverre het Stalin gelukt is om Roosevelt en zijn staf te misleiden moge wel blijken uit wat Ciechanowsky op p.249 van zijn werk vertelt. Hij citeert daar wat Generaal Henry Arnold, die als chef van de Amerikaanse luchtmacht de Conferentie van Teheran meemaakte, vertelde. Er bestond volgens Arnold na Teheran algemeen de mening, dat er maar heel weinig verschil was tussen de ideologieën van Roosevelt en Stalin en dat het fout was te denken dat Stalin een communist was !!

Hoe het ook zij, telkens en telkens bezweek Roosevelt voor de vrees, om onenigheid met Stalin te krijgen, aanvankelijk vooral omdat hij bang was voor het sluiten van een afzonderlijke vrede tussen Duitsland en Rusland. Dit is zo ver gegaan, dat Roosevelt in Februari 1945 in Yalta zelfs Dairen, Port Arthur en de Koerillen, van waaruit men met de Amerikaanse bommenwerpers een groot deel van de thans moeilijk bereikbare industrieën van Midden Siberië had kunnen bestrijken, aan Stalin afstond. Pas veel later kwam het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken achter deze afspraken van Roosevelt.

Welhaast onbegrijpelijk is het, dat Roosevelt nagelaten heeft om Churchill krachtig bij te staan, toen hij het invasiepunt van Europa in de Balkan wilde leggen, de "soft underbelly of Europe", dat kwetsbare onderlijf van Europa. Daarmede hoopte Churchill een doordringen van Rusland op de Balkan te voorkomen. Churchill heeft het hierbij afgelegd tegen Roosevelt, die krachtig werd bijgestaan door Marshall.

Het is de tragiek van Roosevelt's strijd om de wereldvrede, dat hij in zijn optreden tegenover Rusland een lange reeks van fouten heeft gemaakt, waardoor hij de wereldvrede en de toekomst in gevaar bracht. Hij kon niet meer krachtig front maken tegen Stalin, nadat de Amerikaanse en Engelse propaganda Stalin maanden achtereen op een zo hoog voetstuk hadden geplaatst. En toen Duitsland eenmaal verslagen was, hadden de Angelsaksische volkeren er genoeg van, wilde men geen oorlog meer met Rusland riskeren. Churchill viel uit, mede omdat de pro-Russische propaganda het Engelse volk in linkse richting had gestuwd. Roosevelt, de onvermoeide strijder voor de democratie, aan wie het te danken is dat Europa verlost werd van de Nazi-terreur heeft door zijn optreden tegen Stalin het zood uitgestrooid voor de IIIde

Daar is de tragiek van die andere reus op het toneel van de wereldoorlog, Marshall, de geniale stafchef, die het leger van 10 miljoen Amerikanen organiseerde, maar die ook de man was, die voor een groot deel schuldig was aan de keuze van het verkeerde invasiepunt, waardoor het ijzeren gordijn kon ontstaan. De man van het Marshall plan was ook de man, die meewerkte om China in de armen van het communisme te drijven en de man die, voor een groot deel aansprakelijk was voor de overval op Hawaii, de man die geen politieke visie op het Oosten had.

Tragisch is het China-beleid geweest. Terwijl Generaal Wedemeyer volledige steun aan Tschang bepleitte, waren Marshall en andere militairen er fel tegen. Ook het State Department was verdeeld. Maar de invloedrijksten waren vóór een coalitie van Nationalisten en Communisten, even onmogelijk als de vermenging van water en vuur en zij begrepen niet dat in een land waar er niets erger bestaat dan zijn gezicht te verliezen, zoiets onmogelijk was. Zij begrepen niet, dat een dergelijke coalitie een felle strijd om de macht van de communisten in de regering zou ontketenen. Zij schenen niets te begrijpen van het stelsel van het "friendly to us" (Moscou) government. Korea gaf een dergelijk pendant van fouten te zien tegenover de geslepen Moscou-diplomaten.

En de jongste berichten wijzen er op dat het communisme thans als een prairiebrand in Japan om zich heen grijpt, vooral na de onbegrijpelijke verklaring van de Secretary of the Army, Mr. Royall, die er op zinspeelde dat de mogelijkheid bestond, dat men in geval van oorlog Japan zou abandonneren, zodat dan Japan dat geen leger en vloot meer heeft een gemakkelijke prooi zou worden van de Russische communisten. De Oosterling orienteert zich nu eenmaal altijd snel op de machtigste.

Amerika heeft het spel in China tegen de Russen volkomen verloren. Het verkeert thans in grote bezorgdheid, dat straks ook Zuid-Azië met zijn 400 à 500 miljoen zielen in de handen van de communisten zal vallen. Het meent nu dat men dit alleen kan voorkomen door een Zuid-Aziatisch blok te vormen onder Pandit Nehru, dat dan als tegenwicht wordt gehanteerd tegen de steeds toenemende invloed van de Sovjets in Azië. Met die doelstelling hangt ten nauwste de houding samen, die Amerika en Engeland thans in het Indonesische vraagstuk aannemen. Want Nehru wil Indonesia in zijn blok betrekken en men durft hem niet voor het hoofd te stoten, door de Nederlanders bij te vallen. Beide staten verkeren in nood en volgens het axioma van de buitenlandse politiek is ieder moreel of immoreel middel gewettigd om de levensbelangen van die staten te redden. Uit hoofd daarvan wordt ons Koninkrijk uiteen gescheurd en onze welvaart vernietigd.

De Voorzienigheid zal beide landen daarvoor op vreselijke wijze straffen. Wat zij doen is niet alleen een misdaad, naar de morele menselijke maatstaven. Het is veel erger, het is een zo grote fout, dat die wel eens een einde kon maken aan het voortbestaan van de democratische vrijheden van de mensen op aarde.

De politieke blokvorming in Zuid Azië.

Al in 1940 heeft Pandit Nehru gepleit voor de vorming van een anti-Westers blok van Aziaten en negers. Zijn psychische instelling van blankenhaat schijnt daarom niet twijfelachtig. Voorts staat vast dat hij altijd een Marxistisch socialist is geweest en nog is. Angelsaksische progressieven kunnen nog zulke mooie verdichtzels neer schrijven over zijn mystiek socialisme, Marxistisch socialisme is de Zondagse naam voor iets, dat zeer dicht bij het communisme staat. Er is echter één groot verschil, met het Moscou-communisme, namelijk dat Nehru, tot nog toe, weigert bevelen van Moscou aan te nemen, hoewel hij in het verleden herhaaldelijk blijk heeft gegeven, dat hij sterke sympathieën voor Moscou heeft en daarmee nauwe relaties had. Het is voorts een vaststaand feit, dat hij thans in scherp conflict staat met de Moscou-aanhangers in India. Dat neemt niet weg, dat zijn zuster, die enkele dagen geleden als ambassadrice naar Amerika is vertrokken, vóór die tijd dat ambt in Moscou heeft bekleed. Het zal wel niet zo heel ver van de waarheid zijn als men aanneemt, dat Nehru als een goed Oosterling, de mogelijkheid open houdt om beide kanten uit te gaan, en dat hij uiteindelijk de partij zal kiezen van degene die de sterkste zal blijken te zijn. En die sterkste op het vasteland van Azië is niet Amerika, maar Rusland, terwijl het bovendien, zoals straks zal worden aangetoond, helemaal niet vaststaat, dat Amerika als overwinnaar uit een derde wereldoorlog zal komen.

Geen land ter wereld is méér voorbestemd om communistisch te worden dan India, met zijn geweldige massa paupers en zijn relatief zeer dunne laag van middenstanders en kapitalisten. Goede kenners van

het land zijn dan ook van oordeel, dat India binnen tien à twintig jaar tot het communisme zal zijn bekeerd. Men is van oordeel, dat het Hindoeïsme daar thans geen hinderpaal meer voor is, omdat de communistische propaganda zich hier voor een groot deel ingesteld heeft op de mystiek van zelfvernietiging van de Hindoe godsdienst. Daardoor is het gelukt om vele rijke lieden, die zich gaarne de mantel der profeten en heilige martelaren om de schouders werpen, er toe te krijgen, om al hun aardse rijkdommen terwille van het communisme prijs te geven. In zekere zin het voorbeeld van Gautama Buddha volgende, trachten zij als koelie hun brood te verdienen.

Pandit Nehru is bezig om de Indonesiers in zijn Zuid Aziatisch blok op te nemen en uit een te Djocja gevonden brief van Timperley, de waarnemend secretaris van de Commissie van Goede Diensten, blijkt duidelijk, hoe deze de verbindingsman is geweest met India om daadwerkelijke steun voor Djocja te verkrijgen. Er blijkt uit hoe Timperley communistische propagandisten inschakelde voor de propaganda in Londen. Wij hoeven daar de Australiërs niet lelijk om aan te kijken. Uit de kwestie van de Russische tolken blijkt afdoende, dat ook op ons Departement van Oorlog fellow travellers zitten en niemand twijfelt er aan, dat die ook in de P.v.d.A. zijn.

Bekend is ook, dat tijdens de onderhandelingen van de geaccrediteerde Suripno te Praag met Sovjet Rusland, de correspondentie van Djocja in het diplomatieke valies van de vertegenwoordiger van India te Batavia, naar New Delhi werd overgebracht. Daar werden de brieven van postzegels voorzien en via een adres in Amsterdam naar Praag verzonden. Voorts zijn er enkele duizenden stukken in Djocja gevonden, waaruit de communistische orientatie van Sukarno en Hatta afdoende blijkt.

Maar waarom publiceert de regering deze bewijzen dan niet? Wel, zij zou daarmee het afdoende bewijs leveren van het volslagen gemis van ook maar het geringste inzicht in de Indonesische kwestie en zij schrikt er voor terug om zich dit verpletterende brevet van onbekwaamheid en dilettantisme uit te reiken. Daarop zou ook van zelf de eis volgen, dat dan deze onbekwamen plaats moeten maken voor mensen die het wel kennen. Maar wie garandeert dan dat het socialistische ideaal "Indie los van Holland" zal worden verwezenlijkt?

Welke feiten door dit gevonden materiaal bewezen worden, zal straks vermeld worden. Wij hebben een bedoeling met het vermelden van de conclusies, die uit die stukken getrokken moeten worden: Wij Nederlanders zijn aan Mac Arthur en zijn waarschuwingen veel verplicht geweest. Die ereschuld wordt thans terugbetaald door de waarschuwingen die hier volgen. Dan zijn wij quitte, ook al zullen die waarschuwingen in de wind worden geslagen, net als wij zelf indertijd de waarschuwingen van Mac Arthur in de wind hebben geslagen.

Onomstotelijk is uit die stukken vast komen te staan, dat er drie groepen van communisten of communistisch georiënteerden zijn, n.l.

- a. de Moscou-communisten onder Alimin, Moeso en Sjarifoedin.
- b. de Tan Malakka-communisten, die het midden houden tussen Tito- en Trotsky-communisten en die felle vijanden zijn van de Moscou-communisten.
- c. de Soekarno-Hatta-communisten, die via een coalitie regering met de democratische federalisten, uiteindelijk de macht in handen pogen te krijgen en niet de stichting van de V.S. van Indonesia als einddoel zien, maar de schepping van de Sovjet republiek Indone-sia. Dit is dus de geijkte methode van de "friendly to us"-regeringen, waarmee de communisten in Polen, Hongarije, Roemenië, Bulgarije enz. zulk een succes hebben gehad.

Bijzonder gemakkelijk wordt de uiteindelijke overheersing van de communisten gemaakt door het feit, dat de andere federalistische deelstaten geen leger hebben.

Het feit dat de Veiligheidsraad en vooral Amerika de republiken steunen, kan niet anders worden gezien, dan dat de buitenlanders en niet de Nederlandse regering de baas zijn en dat deze laatste zal moeten toegeven. Het gevolg is dat de federalisten, die dit best begrijpen hun draai nemen, daar zij later als de communisten aan de macht zijn gekomen niet als collaborateur willen worden gebrandmerkt, om dan bij de sociale revolutie, die dan onvermijdelijk zal zijn, te worden afgeslacht. De sultan van Djocja, die in de bersiap periode de Nederlanders, zoveel als dat in zijn vermogen was, doch zonder zich al te veel bloot te geven, heeft gesteund, distancieert zich daarom van ons.

Er voltrekt zich een samenbundeling van federalisten en republi-

keinen, die elkander thans reeds voor een deel de kaarten onder de tafel doorgeven en die besloten hebben zich straks met vereende krachten tegen de totstandkoming van een Nederlands Indonesische Unie te verzetten. Zonder zulks te beseffen zullen de federalisten de domheid begaan om een coalitieregering te vormen, die weldra in een "friendly to us-government" zal worden omgevormd, zoals dat is geschied in Polen, Tsjecho-Slovakije, Hongarije, China, Korea enz.

Het kan dan ook niet de minste twijfel lijden, dat de politiek van steunverlening aan de republiek van Djocja uiteindelijk leiden moet tot de schepping van de Sovjet-republiek Indonesia. Dit zal de ernstigste gevolgen hebben, niet alleen voor Indië, maar ook voor de democratische staten van de hele wereld, daar dat beslissend kan zijn voor de afloop van de IIIde wereldoorlog.

De politiek van Rusland in het Europäisch-Asiatisches Hartland.

Het Duitse oorlogsdoel van de IIde wereldoorlog was de vorming van het "Europäisch-Asiatisches Hartland", d.w.z. een zodanig blok, dat het tot basis zou kunnen dienen voor de verovering van de hele wereld. Op het einde van de IIde wereldoorlog was echter niet Duitsland maar Rusland meester van dit Hartland.

Als een uitvloeisel van het succes van de Duitse Blitzkrieg in Rusland richtte de Russische politiek na afloop van de oorlog zich in de eerste plaats op de vorming van satellietstaten aan de Russische grenzen, teneinde een overval door een Blitz in de toekomst onmogelijk te maken. Zo zijn de vazalstaten van het IJzeren Gordijn ontstaan en dat was ook een van de redenen van de vorming van een communistisch China en Noord-Korea. Thans zijn er nog maar enkele staten, die een gemeenschappelijke grens met Rusland hebben, namelijk Noorwegen, Iran, Turkije en Afghanistan. De felle Russische reactie op de aansluiting van Noorwegen bij het Atlantisch Pact wordt daardoor begrijpelijk. De bedreiging van de staten van Middle East is niet zo erg, omdat door de zeer hoge bergketens in dit gebied een Blitzkrieg door de zwakke legers dier staten practisch onuitvoerbaar moet worden geacht.

Omgekeerd omgaf Amerika, zowel in het Noorden als in het Zuiden en Oosten, de Sovjets met een gordel van lucht- en vlootbases, teneinde bij het uitbreken van een oorlog:

- a. de mobilisatie van de Russische legers te bemoeilijken,
- b. door aanvallen op de Russische industriegebieden de oorlogspotentieel van de Russen te vernietigen,
- c. de eigen mobilisatie tegen luchtaanvallen te beschermen.

In de Pacific controleert Amerika door een dubbele rij van luchtbases het Oostelijk deel van Siberie.

Maar daar blijft het niet bij. Het tot stand brengen van de wereldrevolutie is het alles beheersende motief van de Russische politiek. Dat doel kan het alleen door een oorlog bereiken met de bourgeois staten van het Westen. Rusland kan ongeveer 18 miljoen soldaten mobiliseren. Maar het kan hen niet allen bewapenen. De schattingen lopen uiteen maar op basis van de huidige industriële ontwikkeling wordt aangenomen dat het ongeveer 7 à 8 miljoen man op de been kan brengen. Vast staat, dat Ruslands macht recht evenredig is aan zijn industriële potentieel en het meest belangrijke deel daarvan zijn de industrieën van Midden-Siberie, die op de volgende wijze zijn ontstaan.

Op de 27ste October 1924 werd aan de Komintern een groots plan aangeboden tot de industriële ontwikkeling van Midden-Siberie. De geestelijke vaders van dat plan waren Stalin en Ter Avassenov. Dit plan dat na 25 jaar zijn voltooiing begint te naderen is op het kaartje aangegeven. Zo kwamen de industriegebieden van Taschkent, Karaganda, Kutzbas, het Baikal meer, Wladiwostok, Ural-Swerdlovsk tot stand. Dit werd de basis van de Russische strategie van de IIIde Wereldoorlog.

Door hun geweldige militaire overmacht hopen de Russen in een Blitz van enkele maanden heel Europa, inclusief Spanje, te veroveren. Zij weten, dat ongeveer 18 maanden later een tegenaanval van de Angelsaksers zal komen als deze de mobilisatie van hun troepen hebben voltooid en dat zij voor deze overmacht zullen moeten zwichten. Maar in die tussentijd zullen zij de gelegenheid hebben om het overgrote deel van de niet-proletariërs naar de Russische slavenkampen te vervoeren, waaruit zeer weinigen levens zullen terugkeren, tenzij zij zich tot het Bolsjevisme laten bekeren. Tijdens hun terugtocht zullen zij de hele industriële outillage van West Europa vernielen, met als gevolg een vernield Europa dat voor jaren weerloos is. Ook al zou Rusland militair de nederlaag lijden, dan zullen de proleta-

riërs toch de macht in handen krijgen, omdat er van de andere klassen niets meer over is. Er bestaat dan grote kans, dat Rusland in de strijd om de wereldrevolutie toch grotendeels het pleit zal winnen.

In eindeloze terugtochtsgevechten zullen de Russische legers ten slotte terugvallen op hun geweldige militaire bases in Siberië. En als de Geallieerde legers door deze moeizame strijd hun stootkracht zullen hebben verloren, als zij West-Siberië hebben bereikt, zal de Russische tegenaanval beginnen, die hen vernietigen zal.

Door de verovering van China en door middel van de vijfde colonnes aldaar heeft Rusland zijn rug gedekt. Het zal niet aarzelen om in de eerste phase van de strijd ook het Zuid Aziatische blok te controleren, hetzij door een rechtstreekse aanval, hetzij door middel van de methode der vijfde colonnes, of van de "friendly to us"-gouvernementen, of op een andere wijze. Het staat wel vast dat dit blok aan de wil van Moscou onderworpen zal worden omdat de Geallieerden in de eerste 18 maanden van de oorlog niet in staat zullen zijn om het blok van Nehru te steunen. Verzet tegen een Russische aanval is nutteloos met 160.000 man, zonder de ruggesteun van Europese soldaten en officieren en zonder een industrie die het leger van de nodige moderne wapens kan voorzien. Het kaartje geeft aan, hoe dit blok van alle kanten zal worden aangevallen en binnen 6 maanden veroverd zal worden als het weerstand zou willen bieden. In het Oosten voelt men snel aan wie de machtigste is en men zal zich snel daarop oriënteren. Worden beloften van hulp niet nagekomen door de Geallieerden dan voelt men zich verraden en zal men prompt overlopen naar Moscou. Nehru zou een slecht staatsman zijn, wanneer hij om zijn staat, die in levensgevaar verkeert te redden, geen eieren voor zijn geld zou kiezen, nog afgezien van zijn Marxistisch-socialistische sympathieën. Daarom dient men met dat blok geen enkele verbintenis aan te gaan en moet men Nehru aanraden om neutraal te blijven.

Dat overigens ook heel Zuid Oost Azië door de Russische en Chinese communisten in korte tijd onder de voet zal worden gelopen, is duidelijk. Ook Singapore zal vallen en alleen de zee zal een onoverkomelijke hindernis worden voor de Communisten, bij het doordringen in de richting van Australië, omdat zij niet beschikken over het nodige amphibie-materiaal en schepen om Straat Malakka over te steken, en op Sumatra te landen. Tenminste, zolang dit gebied niet in communistische handen is. Want in dit laatste geval kunnen zij gemakkelijk landen op de communistische vliegvelden en hun troepen overbrengen door de lucht. Dan zullen zij geleidelijk aan, de hele archipel kunnen veroveren en als een gevolg daarvan de Filippijnen en Australië uit de lucht kunnen bombarderen. Dat betekent, dat de Britse oorlogsindustrie, die men opzettelijk naar dit werelddeel heeft overgebracht om haar tegen luchtaanvallen te beschermen, door bombardementen zal worden vernietigd. Dat betekent ook dat de olie van Nederlands Indië, die voor de verdediging van de Zuid-Pacific van vitaal belang is, in handen van de Communisten zal vallen.

Er zou misschien nog iets gered kunnen worden, wanneer werd ingegaan op de verzoekschriften van Ambon, Menado en Timor om zich af te scheiden van Oost-Indonesië en die zich rechtstreeks met de status van Suriname bij het Koninkrijk aan willen sluiten. Dit zelfde zou ook voor Nieuw Guinea dienen te geschieden op basis van het zelfbeschikkingsrecht en het feit, dat de V.S. van Indonesië niet de waarborgen kunnen geven van een goed bestuur over een bevolking, die tot een geheel ander ras behoort, omdat zij daartoe niet beschikken over het nodige personeel, de financiële en materiële middelen. Brede stroken zee, die door de communisten niet kunnen worden overschreden, omringen deze christen-gebieden. Het kunnen daarom machtige bolwerken tegen het voortdringende communisme zijn. Voor de bescherming van de industriegebieden van Australië zijn zij van vitale betekenis. Het moet echter ernstig betwijfeld worden of de Nederlandse regering, de Angelsakers en de United Nations Commission Indonesia voldoende doorzicht hebben om dit te begrijpen.

Gaan ook die bolwerken verloren en komen die onder communistische controle, dan betekent zulks dat de overwinning van de democratieën in de wereld in gevaar zal worden gebracht.

Want Rusland zal dan het hele Europees-Aziatisch continent beheersen en Indonesia, terwijl het door zijn duikboten en vliegtuigen zeer ernstige schade zal toebrengen aan de potentiële hulpmiddelen voor de oorlogvoering van de Filippijnen en Australië. Rusland zal daardoor ongeveer 2/3 van de grondstoffen en hulpmiddelen van de wereld, die voor de oorlogvoering onmisbaar zijn, beheersen, Amerika

van de communistische regering wordt gespeeld, zal de machtsbalans doen overslaan en zal fataal worden voor de bourgeois naties;

Wanneer zal de IIIde Wereldoorlog uitbreken? Amerika zal Rusland slechts zolang in bedwang kunnen houden, tot dat de Russen over tenminste 100 atoombommen beschikken, waarmee zij represailles kunnen nemen als de Amerikanen daarvan gebruik zouden maken. Naar schatting zal dat in 1952, of misschien iets eerder het geval zijn. Dat tijdens een derde wereldoorlog dit wapen tegen burgerdoelen zal worden toegepast moet uitgesloten worden geacht, zodra beide partijen daarover beschikken. Om die reden heeft men in de IIde Wereldoorlog ook geen gifgassen toegepast. Wel is mogelijk dat de atoombom wordt toegepast tegen zuiver militaire doelen, dus b.v. de bovenwater vloeten van beide partijen. Dat zal Rusland niet veel schade doen, daar haar bovenwater vloot maar zeer klein is.

Is het niet verstandiger van Rusland om eerst zijn drie vijf-jaren plannen af te werken eer het tot de oorlog overgaat? Dit zou zeer onverstandig zijn. In die tijd ontwikkelt zich de industrie van de Geallieerden in minstens even snel, zo niet sneller tempo. Maar Afrika zullen de Geallieerden in die drie jaren, die ons nog van 1952 scheiden, niet meer tot ontwikkeling kunnen brengen, wel in 12 jaren. Het zou niet verstandig zijn van de Russen als zij langer zouden wachten, daar dat de oorlogspotentieel der Geallieerden zou versterken.

Intussen hebben de Geallieerde democratische naties door het sluiten van een Atlantisch Pact zich verbonden om tegen een Russische agressie weerstand te bieden. De grote betekenis van het pact is gelegen in het feit, dat de ondertekenaren daardoor te kennen geven, dat zij niet zullen terugdeinzen voor een derde Wereldoorlog en niet langer de verovering van staten zullen toestaan door gecombineerde inwendige en uitwendige communistische druk. Daarmede is de periode van Augustus 1945 tot April 1949 waarin men maar voortdurend aan Rusland toegaf, omdat men geen oorlog met dat land wilde riskeren, definitief afgesloten.

Maar zal men alléén daarmede Rusland tegen kunnen houden, als het eenmaal over 100 atoombommen of meer zal beschikken? Dit is uitgesloten. Evenmin als de Duitsers in 1940 zal men de Russen thans kunnen tegenhouden door bedreigingen om door middel van de wereldrevolutie de wereld te veroveren. Het Atlantisch pact is een ledige zak, die men moet vullen om haar overeind te kunnen zetten.

Welke militaire macht staat achter het Atlantisch Pact?

Rusland heeft thans ongeveer 100 divisies beschikbaar, die binnen zeer korte tijd kunnen worden gemobiliseerd tot het uitvoeren van een Blitz in Europa. Daar staan thans ongeveer 15 divisies tegenover, waarvan drie pantser-divisies, zegge en schrijve niet meer dan ongeveer 300 à 350.000 man, dat is dus zo ongeveer de sterkte van het Nederlandse leger aan de Grebbelinie-Peelstelling in 1940. Wordt aan deze troepenmacht de tijd gelaten, dan zouden daar uit de Middle East Afrika, Engeland nog een vijftal divisies aan kunnen worden toegevoegd, wat overigens om strategische redenen niet waarschijnlijk is.

Het heet, dat men hiermede de Rijnlinie zal gaan verdedigen. Dit is militair gezien onmogelijk. Montgomery heeft geen andere keus, dan om een hoofdweerstandszône in te richten ongeveer ter hoogte van het Albert kanaal, aangeleund tegen de Schelde en de Maas-Ardennen of nog Zuidelijker. Maar Nederland wordt in alle gevallen prijs gegeven.

Men kan de Russische opmars vertragen door luchtbombardementen, maar het is duidelijk, dat dit legertje tegenover de 100 Russische divisies alléén vechtend kan terugtrekken of vluchtend kan vechten.

Maar waarheen kan het ontkomen? Logisch zou zijn als men terug viel op Franco-Spanje en daardoor de Russen belette de Straat Gibraltar af te sluiten. De Pyreneeën hebben vier hoofd-doorgangen, 12 secundaire passages en een veertigtal moeilijk begaanbare bergpaden. Die zijn gemakkelijk te verdedigen met een betrekkelijk zwakke troepenmacht. Franco's leger telt 400.000 man, is dus sterker dan alles wat de Geallieerden bij elkander thans op de been kunnen brengen. Men zal dit leger dan echter van wapend moeten voorzien en het land ook economisch op de been moeten brengen, vooral om het spoorwegen- en wegenstelsel te repareren. Dat weigert Engeland met de meeste nadruk, om ideologische redenen. Dit zou het keren van het rode getij in Europa betekenen en daar willen de diverse labour-regeringen nog niet aan.

Bij vergissing is dat echter ook een voordeel voor Engeland. Als het geslagen leger niet op de Pyreneeën kan terugtrekken is er maar één andere oplossing, een tweede Duinkerken, maar nu niet geïmprovi-

seerd, maar zorgvuldig georganiseerd. Dan komt het restant van de Geallieerde divisies in Engeland terecht, dat thans ternauwernood 1 à 2 divisies op de been kan brengen, waarmee het niet eens in staat zal zijn een aanval van parachute-troepen af te slaan, zoals door Churchill in het Lagerhuis is betoogd. Het resultaat zal zijn, dat alleen Engeland aan de vernietiging van zijn leidende klassen, die niet tot de arbeidersklasse behoren zal ontkomen en daardoor in het Europa na de IIIde Wereldoorlog, de hegemonie van West Europa in handen zal krijgen.

De parlementaire secretaris van de Admiraliteit Dugdale heeft die ontwikkeling der dingen nog pas enkele dagen geleden in het Lagerhuis onderstreept, door er op te wijzen, dat Engeland in de IIIde Wereldoorlog de rol zal moeten spelen van Malta in de IIde Wereldoorlog.

Het is duidelijk, dat de landen van het continent er weinig voor voelen om op deze wijze te worden opgeofferd. Wel wil men het er heen leiden, dat Montgomery straks de beschikking zal krijgen over 50 divisies, maar waar die vandaan moeten komen is niet al te duidelijk. Frankrijk heeft zijn oorlogsbegroting sterk omlaag gedrukt en het resultaat van de Britse oorlogsbegroting is, dat er eind 1949 minder manschappen onder de wapenen zullen zijn, dan eind 1948.

De materiele steun van Amerikaanse zijde hangt nog volkomen in de lucht. Er zal een wetsontwerp aanhangig gemaakt worden om de steun te financieren aan Turkije, Griekenland, de Zuid Amerikaanse staten en Europa, van anderhalf à twee milliard dollars. Maar met nadruk hebben tal van leden van het Amerikaanse parlement verklaard, dat zij wél voor het Atlantisch Pact waren, maar dat zij tegen daadwerkelijke financiële en materiele steun aan West Europa zijn, dat dit een provocatie tegen Rusland is en dat er eindelijk eens een eind moet komen aan het steunen van Europa ten koste van de Amerikaanse belastingbetaler. Tegen de opkomende felle storm van verzet, waardoor velen het waarschijnlijk achten, dat zelfs een motie ten gunste van de herbewapening van Europa zal worden verworpen, is Generaal Carl Spaatz (News Week 21 Maart '49) krachtig opgekomen. Hoe het ook zij, die steun is nog zeer onzeker.

Moeten de staten van het continent dan wachten, totdat vóór- en tegenstanders van materiele steun in Amerika zijn uitgekibbeld? Wij hebben nog maar hoogstens twee en half à drie jaar tijd en de enige oplossing is dan ook, dat Europa zich zelf helpt.

In de eerste plaats moet men een krachtiger houding tegen de communisten aannemen. Rusland duldt geen enkele andere partij dan de communistische. Democraten staan op een ander standpunt. Maar democratische vrijheden hebben een grens. Zodra men daarvan misbruik maakt om te trachten de democratische staat te vernietigen en toestaat dat de weg voor landverraad geplaveid wordt, zoals is geschied door Thorez, Togliatti en de Nederlandse communisten, dient de staat daar maatregelen tegen te nemen. Het minste wat men in Nederland kan doen, is het invoeren van de vroegere anti-N.S.B. wetten, zo mogelijk nog wat verscherpt, o.a. door het vaststellen van bepalingen, waardoor b.v. het overleg Palar-Goedhart strafbaar zou zijn.

Voorts moet men er naar streven om in Europa een neutraal blok te vormen. Dit is niet in strijd met het Atlantic Pact. Net zo goed als de V.S. zich het recht hebben voorbehouden om zelf uit te maken of zij in bepaalde gevallen van aanval de oorlog zullen verklaren, dan wel andere middelen zullen toepassen, net zo goed kunnen alle andere staten van dat recht gebruik maken. Van agressie bij de wederopbouw van de gewapende macht van de staten van Europa kan Rusland dan niet meer spreken. Wanneer men er in slaagt om een neutraal blok in Europa te vormen, dat naar de maatstaf van voor de oorlog, 200 divisies achter zich heeft, kan het machtsevenwicht in de wereld worden hersteld en bestaat er kans op het handhaven van de wereldvrede.

Een dergelijk neutraal blok zou aan moeten sluiten aan de Verenigd Europa gedachte, die gebaseerd is op economische, militaire en politieke samenwerking. Militaire samenwerking is overigens niet mogelijk zonder een economische samenwerking. Als de zware industrie van Duitsland, België, Luxemburg en Frankrijk de handen niet in elkander slaat is er van een snelle herbewapening van Europa geen sprake.

Kan men echter thans reeds met Duitsland samengaan? Na twee aanvalsoorlogen is er zeker alle reden tot achterdocht. Niemand laat zich door het democratische optreden in Duitsland in de luren leggen. Want niet meer dan ongeveer 5% van de bevolking is in Duitsland lid van een der politieke partijen en in het duister groeit welig een paar

nationaal-socialisme. Maar wel kan worden aangenomen, dat het Westelijk deel van Duitsland anti-communistisch is ingesteld. Voorts dat men vóór de bevrijding is van Oost-Duitsland en daarom anti-Russisch is. En ten slotte dat ook in Duitsland als een gevolg van de catastrophale nederlag enige terughoudendheid is ontstaan ten aanzien van het verklaren van oorlog.

Toch weten de Duitsers, dat zij vroeg of laat in een Verenigd Europa en door een Verenigd Europa een belangrijke rol zullen gaan spelen. Herbewapening zonder de medewerking van de Ruhr is immers ondenkbaar. Maar zonder enige twijfel blijft een samengaan met Duitsland voorlopig nog een sprong in het duister.

Voorshands zou al veel bereikt zijn, indien de Benelux en Frankrijk zich organiseerden als kern van een neutraal Europees blok. Wil Engeland daaraan deelnemen, dan zal het welkom zijn. Maar aan de leiband van Groot-Brittannië zal men niet dienen te lopen. Zodra dit mogelijk blijkt zal men Spanje, dat nooit oorlog heeft gevoerd tegen de Geallieerden, in dat blok opnemen. Italië en Duitsland zullen zo snel mogelijk dienen te volgen. Te samen zijn deze landen in staat rond 200 divisies op de been te brengen. Te samen kunnen zij een neutraal blok vormen, dat als derde macht in staat kan zijn om het machts evenwicht in de wereld te bewaren en de wereldvrede te handhaven.

Conclusies.

1. Tegen zijn wil in is Nederland evenals zovele andere naties in de wereldoorlog gewikkeld. Na de oorlog zijn wij eerst de speelbal van Engeland geweest, totdat Engelsen tenslotte Indonesië ontruimden. Hadden wij toen de orde en rust in Indië hersteld, dan was Nederland nu uit alle moeilijkheden geweest. Dan zou het grote hoeveelheden goederen tegen hoge prijzen uitvoeren. Door Indië hadden wij de nodige dollars verdiend, waren wij zelfs niet van een Marshall-plan afhankelijk geweest.

2. Door progressieve ideologieën en idealen is dit verhinderd, is Indië uit het Koninkrijk los gescheurd. Want de geschiedenis stond niet stil. Amerika had zijn Chinaspel volkomen verloren en werd uit China gedreven door Rusland. Uit dodelijke vrees dat het ook zijn spel in Zuid-Azië zal verliezen, geeft het toe aan de aandrang van Nehru, steunt het door dik en dun de Djocjase rebellen, die thans weer de scepter in Djocja, op last van de Veiligheidsraad, zullen gaan zwaaien. Het lot van Indonesië is daarmee bezegeld. Ook dit gebied zal onder contrôle van Rusland komen, net zoals dat met het blok van Nehru het geval zal zijn. Alleen door een strikte neutraliteit te handhaven, had Nehru zijn land misschien kunnen redden. Alleen door zich van inmenging te onthouden, had de Veiligheidsraad de vorming van de Sovjet republiek Indonesia kunnen voorkomen.

3. Wij zullen eerlang de souvereiniteit van dit gebied wezenlijk, volledig en onvoorwaardelijk overdragen en van de vorming van een Nederlands-Indonesische Unie zal niets komen. Het verlies van Indië zal tengevolge hebben, dat wij binnen enkele jaren, als het Marshall-plan is beëindigd 700.000 werklozen zullen hebben. Wij zijn als een patiënt die men de pols heeft doorgesneden, die men niet verbindt maar door een bloedtransfusie tijdelijk nog in het leven houdt. Als de bloedtransfusie ophoudt, dus het Marshall plan wordt stopgezet, bloeden wij economisch dood.

4. Maar ook politiek wil men ons dood laten bloeden, door het Atlantische Pact. Onze bondgenoten, die eerst ons Koninkrijk uit elkander hebben gescheurd, onze welvaart hebben vernietigd en ons economisch hebben laten verbloeden, verlangen nu van ons dat wij ons opofferen in de derde Wereldoorlog. Want Nederland zal voorlopig helemaal niet verdedigd worden. Zij vragen ons om ons wederom onder de voet te laten lopen, met het vooruitzicht dat onze leidende klassen worden uitgeroeid. Want er wordt door de Angelsaksers geen enkele garantie gegeven dat wij geen bezet gebied zullen worden.

5. Daarom moeten wij voor ons zelf zorgen en moeten wij zien te geraken tot de vorming van een neutraal Europees blok, dat gerugsteund door een macht van 200 divisies zijn eigen politiek nastreeft, n.l. het herstel van het evenwicht in de wereld door de vorming van een derde macht, de enige mogelijkheid om de wereldvrede te handhaven en daadwerkelijk de vijand van ons grondgebied te houden.

Den Haag, 21 Maart 1949.

Dr. W. Feuilletau de Bruyn.

B. 29809.
66a.

UITGEB. 1

OPGELEGD
25 Februari 8.

1918

GRUBBEN.

VIII. TV.12.

Vergadering "Nationaal Reveil".

Hierbij heb ik de eer Uw Excellentie aan te bieden afschrift van een op 12 dozer te Nds gehouden open bare vergadering van "Nationaal Reveil", naar de inhoud waarvan ik mij verloof te verwijzen.

HEE HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
namens deses

Z.E. de Minister v. Overzeese
Zakelidelen te

J.G. Grubbendam.

's-GR A V E N H A G E.

VERSLAG OPENBARE VERGADERING "NATIONAAL REVEIL" TE EDE OP 12
FEBRUARI 1948.

Aanwezig: 80 personen.
Zaalcapaciteit: 300 personen.

Sprekers: Drs. Willem Adriaan Veenhoven, geb. te 's-Gravenhage,
5-2-1915, won. te 's-Gravenhage, lid van het Hoofdbestuur
van "Nationaal Reveil";
Jhr. B.C.C.M. van Suchtelen, oud-Gouverneur S.O.K.

Nadat W. le Comte, wonende te 's-Gravenhage, pers- en propaganda-
chef van "Nationaal Reveil" de vergadering had geopend, sprak
Drs. Veenhoven over "Onthullingen over de huidige Indie-Politiek
der Nederlandse Regering". Hij leverde hierbij de bekende cri-
tiek op de Regering, hekelde Soekarno, Sjahrir en Sjarifoeddin,
die hij "Jappenknechten" noemde, zei dat Prof. Schermerhorn zijn
"communistische vrienden" nog niet had vergeten en verklaarde,
dat Koos Vorrink in Duitsland met meer respect was behandeld
dan wijlen Anton Mussert.

Voorts critiseerde hij het communisme. Deze politieke partij
had eerst nadat de oorlog tussen Duitsland en Rusland was uit-
gebroken aan het verzet deelgenomen; voordien hadden de commu-
nisten in lijdzaamheid toegezien. Hij vervolgde "De communisten
kennen slechts één plicht, n.l. absolute gehoorzaamheid aan
Moskou". Hiertegen zag spreker slechts twee afweermiddelen, t.w.
een einde maken aan het gewroet en gestook in Nederland en de
vorming van een hecht West-Europees blok.

Sprekende over "Nationaal Reveil" merkte Drs. Veenhoven op, dat
deze beweging geen politieke partij wilde zijn, doch slechts
een doorbraak beoogde door alle politieke partijen. Voor de ver-
kiezingen zal propaganda worden gemaakt voor de oppositie-par-
tij. "Het Nederlandse volk moet nu reeds worden ingelicht
over de feiten, welke door de Regering doelbewust worden ver-
zwegen", betoogde spreker. Ten besluite ried hij de oppositie-
partijen aan om met het bekend maken van bedoelde feiten niet
te wachten tot vlak voor de verkiezingen "om er dan politieke
munt uit te slaan."

Jhr. van Suchtelen besprak "Indonesië ook van ons", waarbij hij
een uitvoerig overzicht gaf van wat de Nederlanders in Indië
hebben gepresteerd. De huidige Regering zou evenwel het werk
van eeuwen teniet kunnen doen. Jhr. van Suchtelen verklaarde
voorts nog, dat hij een voorstander was van vrijlating der
Indonesiërs in de keuze van hun godsdienst. Aan het einde van
zijn toespraak sprak hij de hoop uit, dat Nederland en Indië
in een onverbroken Rijksverband zouden kunnen voortbestaan.

Van de hierna geboden gelegenheid tot het stellen van vragen
maakte de Heer Wiegeraadt, Wethouder te Ede (Christelijk His-
torisch) gebruik. Hij kantte zich tegen de vrije keuze van
godsdienst der Inlanders, waarin hij een gevaar zag voor de
Christelijke zending. Voorts vroeg hij zich af, waarom "Nationaal
Reveil" niet tot samenwerking met het "Nationaal Comité Hand-
having Rijksceenheid" trachtte te geraken.

Drs. Veenhoven antwoordde hierop, dat "Nationaal Revoil" op bredere grondslag wilde werken dan het "Nationaal Comité Handhaving Rijkseenheid". Een samengaan achtte hij echter niet onmogelijk.

Jhr. van Suchtelen zei vervolgens uit ondervinding tot de overtuiging gekomen te zijn, dat men evenveel respect dient te hebben voor de geloofsovertuiging der Mohammedanen als voor de Christelijke beginselen. Vooral in de binnenlanden, waar slechts zelden missionarissen of zendelingen komen; zou het brengen van een andere godsdienst verwarring onder de bevolking kunnen stichten.

CENTRAAL BUREAU

N A T I O N A A L R E V E I L

Heulstraat 3

Den Haag

Tel.: 18.05.34

2571

LANDGENOTEN,

Het is dan zover gekomen dat wederom een officiële Nederlandse delegatie besprekingen zal gaan voeren met Djokja. Naar aanleiding hiervan moeten wij echter constateren dat het toch wel heel ver met ons gekomen moet zijn aan één tafel te gaan zitten praten, eten en handjes schudden met lieden die niet schromen ons, Nederlanders, dagelijks te beschuldigen, te beleedigen en met de meest leugenachtige verdachtmakingen te overladen.

In dit verband acht Nationaal Reveil het zich een dure plicht het Nederlandse volk enige van de jongste uitspraken van de a.s. dischgenoten van de Nederlandse delegatie te citeren:

"Weet dat de Nederlanders niets anders willen dan Indonesië terugkrijgen onder een andere naam: "De verenigde Staten van Indonesia". Weet dat de Nederlanders Indonesia nooit zullen loslaten. Helpt mee in de strijd voor een Indonesisch Merdeka. Zolang er nog Indonesische Pemoeda's zijn, zolang zal Indonesia 100% Merdeka zijn".

"Wat doen jullie Oost-Indonesiërs, die nu vechten in de Nederlandse gelederen? Jullie vechten alleen om de koloniale heerschappij te laten voortbestaan. MAAR WIJ ZULLEN A L T I J D TEGEN DE NEDERLANDERS ZIJN. Wij vallen de Nederlanders aan. Wij zullen ze BLIJVEN aanvallen".

"Wat de Nederlanders willen is moord op grote schaal, hetgeen hetzelfde is wat de nazi's deden in Nederland".

"Zolang hier Nederlanders zijn, zullen we blijven vechten".

Deze vriendelijkheden, die zo echt blijk geven van een innige wens tot vruchtbare samenwerking, ontleenden wij aan Radio-Djokja..... Hoe "vruchtbaar" zullen de aanstaande besprekingen toch wel zijn. En denk niet, geachte lezer, dat onze Regering niet op de hoogte is van bovenstaande ontboezemingen. Onze Regering weet nog véél meer. Wij citeren wederom, thans uit rapporten van 18 September 1947:

Het Hoofd van de Republikeinse Staatspolitie te Fort de Kock gaf een instructie uit op last van zijn regering, waarin o.m. het navolgende fraais voorkomt:

"In het door de Nederlanders bezette gebied moeten cellen worden gevormd. De politieambtenaren, belast met deze celvorming, blijven hun salarissen ontvangen. In de bezette gebieden en steden moeten zij zich voordoen als gewone burgers".

Maar wij zijn nog geenszins klaar, wat denkt U van het volgende: Het Hoofd van de eerste afdeling van het 21e Regiment der derde Republikeinse Divisie, ontving op 17 September het verzoek om met de commandant der aflossing geld mede te geven voor geheime doeleinden, zoals, en nu komt het:

"clandestien binnendringen in Nederlands gebied voor spionage en het aankopen van sublimaat voor vergiftigingsdoeleinden binnen dit gebied".

De Nederlandsé delegatie kan beter gaan onderhandelen over de strafmaat welke de verantwoordelijke Republikeinse autoriteiten toekomt, achten wij. Intussen doen wij een verdere greep in de stapel "vriendelijkheden":

In een document, gedateerd 6 September 1947, en notabene ondertekend door niemand minder dan de algemeen leider der T.R.I. DAMOL SANEGE, staat o.a. het navolgende:

"Staat op tegen de Nederlanders"

"Vermoordt le Nederlanders waar gij kunt"

"Weest bereid de Nederlanders aan stukken te hakken"

Het lijkt ons een daad van wijs beleid met mensen, die er moraliteit op na houden als vastgelegd in bovenstaande citaten, te gaan praten

Wij zullen de "bloemlezing" besluiten met het weergeven van zinsneden uit een brief welke "op de gebruikelijke wijze"(hoe??) van Moskou naar Indonesië werd gebracht. Een brief die enige tijd in de etalages van Nationaal Reveil heeft gehangen en waarvoor een enorme belangstelling bleek te bestaan.

"Indien de revolutionaire orders zijn gekomen dienen deze daadwerkelijk te worden uitgevoerd, opdat:

- a) alle arbeiders met alle ambtenaren in staking gaan,
- b) alle landbouwers worden opgehitst en de voedselverkoop aan Nederlanders wordt verboden,
- c) sabotage wordt gepleegd door het in brand steken van fabrieken, het vernielen van treinen, auto's, schepen en radiostations, terwijl waardevolle documenten uit de kantoren dienen te verdwijnen en de huizen van de "verraders" in de as worden gelegd en hun familieleden uit de weg geruimd worden,
- d) er geheime moordbenden worden georganiseerd,
- e) alle misdadigers in de gevangnissen op vrije voeten worden gesteld; het politieapparaat moet de chaos de vrije hand geven, niemand mag worden gevat of ondervraagd,
- f) van nu af aan wapens worden klaargelegd op goed verborgen plaatsen.

Neen, erg karaktervol, erg aantrekkelijk, erg eervol lijkt het ons toch niet met de Republikeinen te gaan praten, maar onze Regering denkt er blijkbaar anders over.

En zo zien wij, ook in Indië, de hand van Moskou.

Het bericht van de oprichting van het Communistisch Contactbureau te Belgrado door de communistische partijen van Joegoslavië, Bulgarije, Roemenië, Hongarije, Polen, de Sovjet-Unie, Tsjechoslowakije, Italië en Frankrijk zal dan ook niet zonder meer aan U zijn voorbijgegaan.

Wij moeten de oprichting van dit bureau zien als de herleving van de communistische Internationale, welke in 1943 door Rusland z o g e n a a m d werd ontbonden om de mening van de Geallieerden gunstig te stemmen, toch vooral uit te laten komen hoe "democratisch" de Sovjet-Unie toch wel was.

In dit verband mogen wij U herinneren aan de woorden van de ambtenaar van de Sovjet-Ambassade te Ottawa, die, tijdens het spionage-proces over het uitlekken van atoom-geheimen in 1945, zeide:

"de officiële opheffing van de Komintern is wellicht de grootste grap, die wij communisten de laatste jaren hebben uitgehaald. Alleen de naam werd uitgewischt om de publieke opinie te sussen".

In toonaangevende kringen in de Verenigde Staten van Amerika en in Engeland beschouwt men de heroprichting van de Komintern als een rechtstreekse uitdaging. Men neemt aan dat de Amerikaans-Russische en de Brits-Russische betrekkingen en vooral de samenwerking van de Grote Vier er aanzienlijk door zullen worden verslechterd. Daartegenover gelooft men dat het Amerikaanse Congres thans spoediger zal overgaan tot aanneming van het Marshall-plan en tevens dat de communistische invloed in Italië en Frankrijk zwakker zal worden. Hetgeen inmiddels blijkt uit

gemeen ziet men in beide wereldrijken in dat Moskou de wereldvrede een wel zeer slechte dienst heeft bewezen. Men acht de heroprichting van de Komintern een poging tot torpedering van het Marshall-plan.

DE WESTERSE DEMOCRATIËN WORDEN THANS OPENLIJK BEDREIGD
EN DIT GEVAAR HEBBEN WIJ ONDER DE OGEN TE ZIEN.

Naar onze mening is het Marshall-plan de enige redding uit het moeras waarin de West-Europese staten zich thans bevinden. Maar het zal U begrijpelijk voorkomen wanneer de Verenigde Staten van Amerika geen goederen, leningen of giften zullen verstrekken wanneer bij de betrokken naties niet de heilige wil voorziet een hecht blok te vormen tegen communistische agressie.

De Verenigde Staten van Amerika kunnen alleen en op zichzelfstaande, ondanks hun enorme economische hulpbronnen, ondanks hun ontzaglijke militaire capaciteit, de komende strijd niet voorkomen, noch aanbinden.

De terzake wel zeer deskundige Walter Lippmann heeft in een veertiental artikelen in de New-York-Herald-Tribune allerduidelijkst gewezen op de dreigende gevaren voor de Westerse beschaving. Hij constateert dat een conflict alleen dan te vermijden zal zijn wanneer er op korte termijn een dam tegen wordt opgeworpen.

Wat deze dreigende gevaren wel zijn? Buiten de heroprichting van de Komintern in Belgrado wijzen wij op de oprichting van een Duits communistisch leger in Oost-Duitsland onder leiding van de Generaals von Paulus en von Seydlitz, op de oprichting van een communistisch leger in Italië, op de Sovjet-propaganda in de Arabische landen, op de zeer uitgebreide spionage van Gepece-agenten in West-Europa, op de geheime instructies betreffende communistische celvorming in het Nederlandse bedrijfsleven, enz., enz.

Winston Churchill, de President van het "Comité voor een verenigd Europa", heeft in zijn historische rede van 20 September 1946 te Zürich, wel zeer duidelijk gewezen op de noodzaak met de meest mogelijke spoed over te gaan tot het vormen van een West-Europese eenheid.

Bij zijn streven naar deze eenheid bepleitte Churchill de noodzakelijkheid van een "Europese Raad", dewelke moet streven naar een ECONOMISCHE HARMONIE als een middel voor ECONOMISCHE EENHEID; en dewelke maatregelen zal moeten treffen voor de gemeenschappelijke defensie.

Met Churchill acht Nationaal Reveil de scheuring tussen communisten aan de ene kant en Christelijke ethiek en Westerse beschaving aan de andere kant, DE MEEST DODELIJKE EN DE MEEST VERNIETIGENDE FACTOR WELKE DE MENSHEID OOIT HEEFT GEKEND.

Tegen de gevolgen hiervan maatregelen te beramen IS ONS ALLER DURE Plicht.

Een verenigd West-Europa, dat, in innige samenwerking met zijn overzeesch territorium, zijn krachten en belangen gecoördineerd heeft, zal vrijer komen te staan zowel tegenover de Verenigde Staten van Amerika, als tegenover de Sovjet-Unie. Deze beide grote mogendheden zouden daarin een portuur vinden; niet à priori t e g e n hen gericht, maar zelfs klaar om hun de hand te reiken.

Want waaruit bestaat West-Europa eigenlijk? Op zijn minst zal de Unie een bevolking van 135 miljoen zielen tellen, ten hoogste ongeveer 250 miljoen. De Duitse landen zullen er zeer zeker deel van dienen uit te maken. In beide gevallen zal het echter een gebied beslaan dat tamelijk veel ruwe grondstoffen bevat, dat een hoge mate van kapitaalson-twikkeling heeft, een zeer grote industriële bekwamheid, doch een aanzienlijk tekort aan voedsel, hetgeen echter door specialisatie zou kunnen verminderen.

HET IS DUS EEN GEBIED DAT IN GROOTTE, BEVOLKING EN HULPBRONNEN MINSTENS GELIJK IS AAN DE VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA EN AAN DE SOVJET-UNIE.

Met reden mogen wij U, geachte lezers, wijzen op enige onmiskenbare feiten:

- a) dat Rusland's afzijdigheid van de rest van Europa, eeuwenlang geduurd heeft,
- b) dat zulks zelden tot een oorlog heeft geleid,
- c) dat de enige internationale organisaties, die sinds de oorlog behoorlijk en eensgezind hebben kunnen samenwerken, **JUIST DIE ORGANISATIES ZIJN, WAARIN DE RUSSEN NIET WAREN VERTEGENWOORDIGD.**

Met uitzondering van wellicht België, Portugal, Zweden en Zwitserland is er geen land in Europa dat niet in een gruwelijke nood of tenminste in een ongezonde economische verwarring verkeert. Duitsland, het hart van Europa, is op de rand van de hongersnood.

Het probleem Duitsland is van het grootste belang. Het amputeren van de oostelijke provincies van Duitsland door de Sovjet-Unie maakt het totaal onmogelijk om in de rest van Duitsland een verenigde, nationale, democratische staat te vormen, die geregeerd wordt door nationaal-democratische partijen in een Duits Parlement, dat gebaseerd is op nationale verkiezingen. Want wanneer toegestemd wordt tot de politieke eenheid van de rest van Duitsland, zal dat geamputeerde Duitsland onvermijdelijk als voornaamste doel hebben de oostelijke gebieden terug te winnen. Geen enkele nationale partij zou een ander nationaal doel kunnen nastreven. Geen enkele Duitse politicus zou zich als een patriot kunnen aanmerken, wanneer hij niet arbeide voor de eenheid van alle vroegere Duitse landen.

Zo'n Duitsland zou nimmer vredelievend kunnen zijn, want de verloren provincies zouden slechts met geweld teruggewonnen kunnen worden. Teruggewonnen door een oorlog tegen Rusland en Polen of **DOOR EEN OVEREENKOMST TUSSEN BERLIJN EN MOSKOU VOOR EEN NIEUWE VERDELING VAN POLEN.**

Wanneer Duitsland niet zonder beduchtheid voor de wereldveiligheid als een verenigd land kan worden hersteld, zal niets anders overblijven dan datgene te doen, wat de Fransen altijd gewild hebben, en waarom ook Churchill thans vraagt, namelijk: **DE VERSCHILLENDE ZELFSTANDIGE DUITSE STATEN, DIE THANS GESCHAPEN WORDEN, OP LIEVER: WEDER HERLEVEN, UIT TE NODIGEN OM, LOS VAN IEDERE TOEKOMSTIGE KWESTIE OVER EEN DUITSE FEDERATIE, HUN PLAATSEN IN TE NEMEN IN DE WEST-EUROPESE RAAD.**

Het aantrekken van Duitse belangen bij die van de West-Europese staten in een West-Europese Raad moge, zo kort na hetgeen een Hitler-Duitsland ons heeft aangedaan, een wrange smaak wekken en op het eerste gezicht zelfs afstotend werken; het is nochtans **EEN GEBIEDENDE EIS VAN REALITEIT** tegenover komende gevaren van niet minder omvang dan die wij zo juist te boven zijn gekomen:

SOVJET-COMMUNISME IS MINSTENS EVEN ERG ALS HITLERS NAZIDOM

Geachte lezers, het is in dit bewustzijn, in deze diepe overtuiging, dat Nationaal Reveil Uw aandacht heeft opgevraagd; dat het opnieuw zijn idealen naar buiten uitdraagt, in de hoop, dat zij weerklank mogen vinden bij alle weldenkenden hier te lande en overzee, in het welbegrepen belang van al de volkeren van ons Koninkrijk.

Wij hebben de strijd aan te binden tegen de steeds sterker wordende pogingen om de strijdvaardigheid van de mensheid tegen het ONRECHTVAARDIGE en TOTALITAIRE te verzwakken, een verzwakking waaraan de "Wereldbond voor morele herbewapening" helaas mededoet.

Nationaal Reveil blijft zijn politieke acties op dezelfde wijze voeren als voorheen, dus: HET STIMULEREN VAN HET NATIONALE, POLITIEKE EN SOCIALE BEWUSTZIJN BIJ AL DE VOLKEREN VAN HET KONINKRIJK. En in dit kader: HET PROPAGEREN VAN DE WEST EUROPESE DEMOCRATISCHE UNIE, voor Nationaal Reveil een programmapunt van grootste urgentie.

Hierin zien wij de economische, culturele en ook strategische middelen die de oplossing kunnen brengen voor de noden van onze beschaving, een waarborg tevens tegen elke totalitaire agressie, hier en overzee.

De nationale krachten van ons Koninkrijk zijn op zichzelf ontoereikend om alléén de strijd daartegen aan te binden. Hetzelfde doet zich bij onze naburen voor. IN BUNDELING VINDEN WIJ ONZE KRACHT.

Zo werd het een eerste plicht van Nationaal Reveil bij onze volkeren het bewustzijn wakker te roepen, dat het samengaan in één verband met een totalitaire staatsvorm als het Sovjet-regime, UITGESLOTEN is, dat VERZET daartegen GEBODEN is; dat een der krachtigste aangrijpingspunten voor dat verzet gelegen is in:

AANSLUITING BIJ EEN WEST-EUROPESE DEMOCRATISCHE UNIE.

En zo is het Uw plicht, geachte lezers, in woord en geschrift mede te helpen dit grootse ideaal te verwezenlijken. Nationaal Reveil heeft inmiddels niet stilgezeten. In een persconferentie te Amsterdam heeft een onzer Bestuursraadleden een vlammend betoog gehouden voor een aandachtig gehoor, bestaande uit een honderdtal vertegenwoordigers van West-Europese Ambassades en van de binnen- en buitenlandse pers.

Wij beschouwen het als een zeer verheugend feit dat het overgrote deel van de Nederlandse Pers uitvoerige beschouwingen aan deze bijeenkomst heeft gewijd. Binnen afzienbare tijd hopen wij een uittreksel van de vele tientallen commentaren aan U te doen toekomen.

Inmiddels gaat Nationaal Reveil door met het publiceren van die berichten welke door onze Regeringsvoorlichtingsdienst aan binnen- en buitenlandse pers worden onthouden. Dag-in-dag-uit gaan onze luchtpostbrieven met nieuwsberichten naar Amerika, Australië, Zuid-Afrika, Engeland en Frankrijk.

Alom in den lande worden afdelingen opgericht. Ons ledental is in de afgelopen twee maanden met honderden toegenomen. Ons Centraal-Bureau heeft een belangrijke uitbreiding ondergaan. Van alle zijden ontvangen wij adhaesie-betuigingen en opbouwende kritiek.

Het zal U aannemelijk voorkomen dat al deze acties geld. veel geld eisen. Kantoorhuur, licht, schrijfmachines,

Daarom, geachte lezers, doen wij met klem een beroep op Uw vaderlanderschap, op Uw liefde voor ons Koninkrijk hier en overzee, steunt ons financieel, zendt ons krantenknipsels, suggesties, geeft ons nieuwe leden op, vormt comité's van actie te Uwer stede, steunt ons zoveel U kunt.

W I J V E R T R O U W E N O P U W H U L P

HET DAGELIJKS BESTUUR VAN
NATIONAAL REVEIL:

J.M.Dielissen, Voorzitter
Meyr.Mr.R.C.Broekhuysen,
secretaresse,
Jhr.W.P.de Kock, Penningmeester
M.R.Loze, lid,
Drs.W.A.Voenhoven, lid,
Jes van Dijken, lid.

voor bijdragen in contanten en postwissels: Centraal Bureau
Nationaal Reveil, Heulstraat 3, Den Haag,

voor chèques en giro-overschrijvingen: gironummer 34.261, ver-
melden: bijdrage voor Nationaal Reveil, ten name van Bankiers-
kantoor de Kock & Co., Koninginnegracht 6, 's-Gravenhage.

*Dit bijeenkomst gesehifft werd am de
besoekers van de bijeenkomst van Nationaal
Reveil, gehouden op 12 December 1944 in
de schadegherzaal te Leiden, uitgereikt.*

Exemplaar verzonden
aan Mr. M.J. de Vries

's-Gravenhage, 25 Juli 1947. 02302
Javastraat 68.

Tel. 111539 en 112778.

No. B.19629

Dict.: Sm. Typ.: RD. 10.

Onderwerp: Openbare Vergadering
"Nationaal Reveil".

Verslag van een op Zaterdag 19 Juli 1947 te 14,30 uur door "Nationaal Reveil" gehouden openbare vergadering in het gebouw "De Vereniging" in de Willemstraat te 's-Gravenhage.

Sprekers: Drs. VEENHOVEN, Willem Adriaan, geb. 5 Februari 1915 te 's-Gravenhage, wonende te 's-Gravenhage, lid hoofdbestuur "Nationaal Reveil".
FABIUS, J., Politiek Hoofdredacteur van "Het Dagblad".

Aantal aanwezige personen plm. 350.

Door de voorzitter van Nationaal Reveil werd het woord verleend aan Drs. W.A. Veenhoven, die een rede hield, getiteld "Nederlands Schande".

Spreker zeide, dat de beste zonen van ons volk hun leven voor ons op het spel hebben gezet bij het verzet, doch niet voor het "corrupte en verrotte Nederland", waarin wij thans leven.

Een nationale schande noemde spreker het, dat onze huidige Regering met een verrader als Soekarno onderhandelt en verdragen afsluit. Volgens hem heeft de Nederlandse Regering haar plicht ten opzichte van Indië verzaakt.

Van de lankmoedigheid en onprincipiele houding van de Regering zijn ontelbare Nederlanders in de kampen het slachtoffer geworden.

Men heeft volgens spreker de extremisten de vrije hand gelaten, waardoor zij steeds brutaler werden. De Europeanen werden in de concentratiekampen van Soekarno opgesloten en miljoenen mensen leven thans in Indië onder verschrikkelijke omstandigheden. Hoevelen er thans sterven weet geen enkele instantie.

Europese vrouwen worden, volgens spreker, verplicht om met extremisten in concubinaat te leven. Het is een schande, dat de Regering zulks toelaat.

Vervolgens verklaarde spreker:

" Er is hier in Nederland een organisatie met name de " E.V.C., die zich solidair verklaart met de fascistenknocht en " landverrader Soekarno. De E.V.C. voert thans de louze 'Tegen " koloniale oorlog, algemene werkstaking'. Wij eisen van de Ne- " derlandse Regering, dat het bestuur van de E.V.C. wordt gear- " resteerd. Wij hebben thans te strijden tegen twee tyrannen, en " wel de E.V.C. en Soekarno. "

- Hierna -

VERZONDEN AAN:

Z.E. de Minister van Binnenlandse Zaken.

Z.E. de Minister van Justitie.

De Heer Hoofd Generale Staf III B.

De Heer Hoofd Sectie III M.I.D., Marinestaf.

De Heer Hoofdcommissaris van Politie te Amsterdam.

De Heer Hoofdcommissaris van Politie te Rotterdam.

De Heer Hoofdcommissaris van Politie te Utrecht.

De Heer Hoofdcommissaris van Politie te Groningen.

Hierna beëindigde spreker zijn rede en wekte het hele Nederlandse volk op zich achter "Nationaal Reveil" te scharen.

De volgende spreker was J. FABIUS, die sprak over "Azië's ontwaken of Europees verval?"

Na een beschouwing over de mentaliteit van de Aziaten legde spreker er de nadruk op, dat de Japanner noch de Ris mededogen kent tegenover zijn medemens.

Volgens spreker kon een inlander een beter en knapper medicus zijn dan zijn Westerse collega, maar een goed dokter zal hij nimmer zijn, omdat hij geen mededogen kent.

Ook van Soekarno zou nimmer mededogen te verwachten zijn.

Na een korte pauze werd gelegenheid gegeven tot debat, waarvan werd gebruik gemaakt door zekere VAN DER POL en DIJKE.

Van der Pol zeide, dat Nederland zich in de wereld belachelijk had gemaakt door de vele ultimata, gesteld aan de zg. Republiek. Spreker stelde voor in samenwerking met Rijksoverheid, overal goederdemonstraties te houden tegen het lankmoedige optreden der Regering.

De voorzitter van Nationaal Reveil zegde toe dat voorstel in overweging te zullen nemen.

DIJKE stelde voor een telegram naar de Minister-President Dr. Beel te sturen, teneinde te protesteren tegen het gedwongen in concubinaat leven van Hollandse vrouwen met extremisten.

Spreker stelde voor eenzelfde telegram aan H.M. de Koningin te zenden, om daarbij een beroep te doen op Haar constitutionele plicht.

De voorzitter zegde toe beide telegrammen te zullen verzenden.

Te 17,00 uur was de vergadering geëindigd.

C.V.D.

CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST

No.B.18213.

Dict.: H. Typ.: TV.

Onderwerp:

Vergadering "Nationaal Reveil".

's-Gravenhage, 23-7-1947.
Javastraat 68.

(111539.

Tel.:

(112778.

G E H E I M.

KORT VERSLAG van de openbare vergadering, belegd door "Nationaal Reveil" in de grote zaal van de "Dierentuin" te 's-Gravenhage op 5 Juli 1947.

Aanwezig waren plm. 1400 personen, grotendeels intellectuelen, waaronder zeer veel oud-Indisch gasten.

Te omstreeks 20 uur opende de voorzitter van "Nationaal Reveil", afd. Den Haag, de bijeenkomst en wees er in zijn openingswoord op, dat uit de grote belangstelling voor deze avond duidelijk bleek, dat men zich ervan bewust is, in hoe groot gevaar ons land verkeert. Spreker oefende felle critiek uit op het beleid van de Regering, speciaal ten opzichte van Indië en besloot zijn openingswoord met het advies aan de Regering om zo spoedig mogelijk heen te gaan, waarop een daverend applaus volgde.

Hierop werd het woord verleend aan de spreker van die avond, H.A. LUNSHOF, oud-Hoofdredacteur van "Elseviers Weekblad", die het bestaan van de Partij van de Arbeid als "een nationale ziekte" bestempelde. "De K.V.P. zit in haar greep gevangen, hetgeen een dezer dagen door het 2e Kamerlid ANDERIESSEN, in een vergadering van de K.V.P. te Voorburg, nogmaals werd bevestigd, toen deze verklaarde, dat het samengaan van de K.V.P. met de Partij van de Arbeid een teleurstelling geworden is, doch dat men in het schuitje zit en aldus moet varen."

Spreker zeide respect te hebben voor Rijkseenheid en voor mannen als GERBRANDY, WELTER en FEULLETAU DE BRUYN, "doch het is niet alleen een zaak van Rijkseenheid, maar van geheel het Nederlandse volk." Hij vervolgde: "BEEI en SCHERMERHORN zijn gevangenen van de Partij van de Arbeid." Spreker las daarbij een acte van beschuldiging voor, waarin hij de Partij van de Arbeid o.a. schuldig verklaarde aan het uiteenvallen van het Koninkrijk en ontvreemding van volk en parlement van de Regering.

"De Partij van de Arbeid heeft nog steeds als geestelijk vader de oude S.D.A.P." Spreker oefende hierna felle critiek op het beleid van Minister LIEFTINCK. "Door diens politiek wordt

Verzonden aan:

Z.E. de Minister v. Binnenlandse Zaken,

Z.E. de Minister v. Justitie,

Z.E. de Minister v. Overzeese Gebiedsdelen,

De Heer Hoofd van de Generale Staf III B.,

De Heer Hoofd Sectie III, M.I.D. Marinestaf,

De Heer Hoofdcommissaris v. Politie te Amsterdam,

De Heer Hoofdcommissaris v. Politie te Rotterdam,

De Heer Hoofdcommissaris v. Politie Utrecht,

De Heer Hoofdcommissaris v. Politie te Groningen.

-het-

het bezit steeds meer ontheiligd en het is de kleine burger, die daar het meest onder te lijden heeft. De politiek van geleide economie leidt tot armoede, chaos en anarchie, hetgeen alleen voor de communisten voordeel kan opleveren.

Wij begonnen 2 jaar geleden met een staatsschuld van 26 milliard, waren verpauperd en verarmd; thans zitten wij met 300.000 ambtenaren opgescheept, onze staatsschuld is veel en veel groter geworden, de belastingen zijn verhoogd en zijn reeds uitgegeven, voordat zij ontvangen zijn.

Afgezien van de politiek in Indië, bevinden wij ons op een hellend vlak, omdat de Regering gevangen zit in de greep van de Partij van de Arbeid.

Het Nederlandse volk is geestelijk murw geslagen en de toestand is thans zo, dat de kleine burger met moeite en zorg naar bed gaat."

Spreker zette vervolgens de politiek van de Partij van de Arbeid uiteen, die z.i. naar het communisme voert, evenals in Spanje, Italië, Duitsland en Rusland, waar de dictatuur over het socialisme aan de macht is gekomen. "Thans is in Rusland geen sprake meer van socialisme. Juist door de politiek van de Partij van de Arbeid groeit het communisme, omdat door deze politiek een scheiding in de Partij van de Arbeid onvermijdelijk zal blijken te zijn.

Het is juist aan het beleid van de oude S.D.A.P., die in de Partij van de Arbeid zo sterk vertegenwoordigd is, te danken, dat wij bij het uitbreken van de oorlog geen afweergeschut in Rotterdam hadden. Denk maar eens aan de gebroken gewoortjes van vóór de oorlog. Dezelfde politiek wordt thans in Indië gevoerd en leidt ons naar de afgrond.

Deze Regering durft niet eens het rapport te publiceren, waarmede een dezer dagen de commissie IDENBURG uit Djokjakarta is teruggekeerd." Spreker noemde de Republikeinse Regering "een kanker voor het Indische volksleven" en zei, dat het aan de slappe- en zwakke houding van de Nederlandse Regering te danken is, dat er in Indië miljoenen landgenoten en goedwillende inheemsen worden geterroriseerd. Spreker noemde het een schande voor de Nederlandse Regering, dat iemand als SOEKAWATI gedreigd heeft met ontslag als de Nederlandse Regering haar houding ten aanzien van Indië niet wijzigde.

"De Nederlandse Regering moest toch beseffen, dat voor de Rijkseenheid de jongens op de Grebbeberg, Karel Doorman en de mannen van het verzet zijn gevallen.

De politiek van DE GEER kan in vergelijking daarmee nog flink genoemd worden," aldus spreker.

Hij noemde de Regering "de zetbazen van de P.v.d.A." en sprak over "politiek geknoei van de Regering".

Sprekende over de positie van de K.V.P., zeide de heer Lunshof: "Alhoewel ik zelf niet Katholiek ben, heb ik altijd het grootste respect gehad voor de K.V.P. in het verleden. Ik beschouw de K.V.P. als een groot en machtig lichaam, doch het gezelschap, waarin zij nu verzeild is geraakt, is een aanfluiting voor het verleden van die partij.

Een regering, die bang is voor staking, kan beter naar huis gaan.

De K.V.P. wordt voortdurend naar links gewrongen en wat nu gebeurt, is een schande voor de K.V.P."

Spreker waarschuwde de K.V.P. voor de gevolgen, want de K.V.P. moet zich ervan bewust zijn, dat zij mede de verantwoording op haar schouders neemt, voor het feit, dat het Rijk "verkwanseld" wordt.

Hij beschuldigde de Regering er van, dat zij de geheime notulen op een achterbakse manier langs een achterdeur in handen van Koos VORRINK had gespeeld. Spreker besloot zijn rede met de Noodperswet te critiseren. "Door deze wet wordt de pers zeer in haar vrijheid beknot." Hij verwees daarbij naar een artikel in de Volkskrant van 5 Juli 1947, waarin dezelfde "persvrijheid" in Rusland zo zeer werd gelaakt en noemde de P.v.d.A. "de nationale ziekte, waarvan het Nederlandse volk zo spoedig mogelijk moest worden verlost."

De rede van Lunshof, die ongeveer 1 1/2 uur duurde, werd herhaaldelijk met een daverend applaus onderbroken.

Na de pauze was gelegenheid tot debatteren, waarvan een zekere TOET, die zich als lid van de P.v.d.A. aankondigde, gebruik maakte.

Deze wees er op, dat de spreker van deze avond op een ergerlijke manier de Partij van de Arbeid had afgebroken, doch dat hij dit toeschreef aan de onkunde te dien opzichte. Hij gevoelde zich als lid van de P.v.d.A. genoodzaakt, hiertegen stelling te nemen.

Allereerst weerlegde spreker datgene, wat door Lunshof naar voren was gebracht ten opzichte van de geleide economie, waardoor de kleine burger in moeilijkheden zou zijn gekomen. Spreker verwees daarbij naar de grote winsten, die na de oorlog werden gemaakt, winsten, die voor de oorlog nimmer zijn gekend. Hij noemde daarbij de hoge dividenden, die door de Petroleum Maatschappijen en bij PHILIPS in Eindhoven waren uitgekeerd en bracht tevens naar voren hetgeen door Minister DREES voor de ouden van dagen was tot stand gebracht en wat er ondanks de grote moeilijkheden, na de oorlog was opgebouwd. "Een dezer dagen hebben wij nog kunnen beluisteren, hoe een Amerikaan in Hôtel "Des Indes" hier ter stede zijn verbazing uitsprak over het vlugge herstel van ons land."

Spreker verdedigde in felle bewoordingen de persoon van Koos Vorrink en zijn medepartijgenoten, die tijdens de bezetting zo'n grote rol in de ondergrondse beweging hadden vervuld.

"Wat de kwestie Indië betref", zo zeide spreker, "is het beter 5 jaar te praten, dan 5 uur bloed te vergieten," waarop door het aanwezige publiek werd gefloten.

De voorzitter van de Afd. Den Haag van "Nationaal Reveil" moest tijdens de uiteenzetting van Toet de aanwezigen herhaaldelijk tot de orde roepen.

De heer Lunshof hierop het woord verkrijgende, antwoordde Toet, dat hij als oud-S.D.A.P.-er, zeer zeker bevoegd was te oordelen over een Partij als de P.v.d.A.

Wat betreft de grote winstmarge van verschillende grote Maatschappijen, antwoordde spreker, nimmer een voorstander te zijn geweest van grote concerns en wat de wederopbouw van ons land-

land betreft, moest men niet al te veel waarde hechten aan uitlatingen van Amerikanen "maar onze eigen ogen openzetten".

Wat de persoon van Koos Vorrink betref, zeide spreker, zeer veel respect voor hem te hebben, doch herhaalde daarbij met stemverheffing "Ik beschuldig de Regering er van de geheime notulen op een achterbakse manier langs een achterdeur in handen van Koos Vorrink te hebben te hebben gespeeld."

Na deze uiteenzetting sloot de voorzitter van "Nationaal Reveil" te ongeveer 23 uur de vergadering.

C.V.D.

Coll.:dR.

B.12709.

N. NO. 11. S. H. R. M.

Nat. Revell.

Op 26 Februari 1947 werd te 's-Gravenhage door Nationaal Revell een contact-vergadering belegd. Deze vergadering had ten doel de aanwezigen bekend te maken met de doelstellingen van de organisatie. Spreker, J. van Dijk, trachtte in een 6-tal stellingen het streven van Nationaal Revell vast te leggen.

Voor den inhoud van deze stellingen en de door hem gegeven beschouwing moge ik U kortheidsshalve verwijzen naar bijgaand verslag.

In verband met het besloten karakter dezer vergadering, moge ik U verzoeken dit verslag als "meer vertrouwelijk" te beschouwen.

© 1.3 *ll*

- AAN:
- * * * * *
 - * * * * *
 - * * * * *
 - * * * * *
 - * * * * *

HET HOOFD VAN DEN CENTRALEN
VEILIGHEIDSDIENST
W. **RENSSEN**

J.G. **Grabbentzen.**

3
8

G E H E I M.

C A U S E R I E, gehouden door den Heer J. van Dijken op de
contactvergadering van Nationaal Reveil van 20 Februari
1947.

Over de doelstellingen van Nationaal Reveil

"Nationaal Reveil" betekent een appél, een beroep tot ont-
waking en bezinning op alle Nederlanders, die de Nederlandse
zaak, de Nederlandse Cultuur, de Nederlandse saamhorigheids-
gedachte voorstaan.

Met de Nederlandse Zaak willen we het materieel belang van
burger en gemeenschap uitdrukken; met de Nederlandse Cultuur
bedoelen we alle geestelijke en materiële factoren welke
tesamen een bepaalde Nederlandse inslag doen ontstaan, door
welke inslag Nederland en de Nederlanders zich van het
buitenland en de buitenlanders onderscheidt; met de Neder-
landse saamhorigheidsgedachte geven we het noodzakelijk
streven aan, hetwelk er op gericht is, om met volledige
erkenning en aanvaarding van de diepere geestelijke en gods-
dienstige geschillen onderling, toch tot een goede saamhorig-
heid en samenwerking te komen en deze éénheidsgedachte
steeds te voeden en te versterken. Tweedracht versnipperd,
oendracht maakt sterk.

Om dit te bereiken wil "Nationaal Reveil" een eigen geluid
laten horen! Is dit mogelijk? En zo ja, op welke wijze wil
zij dan dit nieuwe geluid ingang doen vinden bij het Neder-
landse volk? Dit zijn wel zo ongeveer de kernvragen waar het
om draait. Met het al of niet beantwoorden staat of valt
de gehele opzet der initiatiefnemers en van onze jonge orga-
nisatie.

Het Bestuur heeft gepoogd dit in een zestal stellingen als
leiddraad aan te geven.

S t e l l i n g 1.

De eerste stelling luidt:

"Nationaal Reveil" wil, uitgaande van de Rijkseenheid onder
de soevereiniteit van het Huis van Oranje, de oplossing der
nijpende noden zoeken in een doelbewuste nationale politiek,
welke door de bekwaamste staatsmannen en de beste deskundi-
gen op praktisch-realistische wijze wordt uitgevoerd,

De eerste stelling omvat al direct zoveel elementen en
zoveel staatkundige, politiek en sociale vraagstukken, dat
daarover alleen reeds een brochure te schrijven zoude zijn.
De hoofdelementen zijn echter:

De

De Rijkseenheids gedachte onder de souvereiniteit van het Oranje huis,

Een doelbewuste, Nationale politiek,

De verkrijging van de beste mannen op de juiste plaatsen en

De eis tot het voeren van een realistische politiek.

Wat de Rijkseenheidsgedachte betreft wil ik hier even herinneren aan het destijds door wijlen Dr.H.Colijn gehouden pleidooi tegen onze toekomstige staatslieden, hetwelk het dringend verzoek behelsde om toch eindelijk eens op te houden met het uitspreken van "inferioriteitsgevoel-redevoeringen", die altijd doen denken aan "Holland op klompen", met zijn negen miljoen inwoners en waar slechts voedsel aanwezig is voor zes miljoen. "Spreekt altijd en overal van "Groot Nederland", zei hij, "desnoods van het Nederlandse Imperium met zijn rijke vertakkingen in Oost en West, voor welks geheel ook de grootste mogelijkheden wel enig respect kunnen hebben".

Mij dunkt, mijnheer de Voorzitter, dat deze gedachte van Dr. Colijn, hoe weinig sympathiek hij velen om andere redenen ook moge zijn, volstrekt door "Nationaal Reveil" kan worden overgenomen en onderstreept.

Nationaal Reveil respecteert in geen geval de gang van zaken zoals die door den Lt.G.G.van Mook en onze na de bevrijding opgetreden regeringen aan het Nederlandse volk is opgedrongen. Zowel voor het Indische als het Nederlandse volk moet elk loswaken van de volkerenband als een catastrophaal ondernemen aan de kaak gesteld worden. Nationaal Reveil stelt zich achter de Koninklijke belofte betreffende maatregelen die tot de emancipatie en de meerdere zelfstandigheid van het Indonesische volk leiden, doch eist daarbij, op grond van hare zegenrijke prestatie in het verleden, vooreerst nog de leidende taak op voor Nederland. Nationaal Reveil wenst onder geen beding te capituleren voor figuren als Soekarno en Mahammed Hatta, die geen Ned. Indische, maar een Russisch-Japanse politiek voeren en als collaborateurs en uitgesproken Nederland haters uit de regeringsfuncties dienen uitgedreven te worden en als oorlogs misdadigers te worden berecht. Onderhandelingen moeten uitsluitend plaats vinden met vertegenwoordigers van de Indische Volkeren, die zonder bloedschuld of verraad als eerlijke mensen de zaak van hun volk kunnen bepleiten en die de Rijkseenheidsgedachte voorstaan. Om deze gezonde politiek in praktijk te kunnen brengen, dient ontslag verleend aan de huidige commissie generaal en Dr.v.Mook en dienen ten spoedigste nieuwe verkiezingen uitgeschreven te worden, met de Rijkseenheidsgedachte als inzet. Nationaal Reveil twijfelt niet of de bekende nuchterheid van het overgrote deel van het Nederlandse volk zal een dusdanige, niet

nis

mis te verstaan uitspraak doen, dat daarna een waarlijk Nationale regering zal kunnen optreden. Eigenlijk is met dit gezegde ook geheel de buitenlandse Staatskunde aangegeven.

Dat deze gedachte vierkant tegenover de politiek staat, welke de laatste jaren door onze melk en water-politici wordt voorgestaan, behoeft nauwelijks gezegd; dat bovendien de Nederlandse Kroon als een ornament zonder meer wordt voorgesteld, dient als een nationale belediging aan de kaak gesteld te worden.

Doelbewuste Nationale politiek dient metterdaad een doel te hebben en wel dit grote en grootse doel: radicaal te breken met de gedachte, dat Nederland zich in zijn Hollandse schulp terug trekt. Intogendeel, zij moet alle maatschappelijke, geestelijke en wetenschappelijke middelen verwerven in het Internationale koor, welke stem in overeenstemming moet zijn met de Groot-Nederlandse gedachte. Er moeten levende, bezielende mensen, "handelsreizigers" voor de Nederlandse Zaak de wereld in, hoe eer hoe beter; zakenmensen, geleerden, en vooral goede journalisten die over ruime middelen moeten kunnen beschikken. Verkrijging van de beste mensen op de juiste plaatsen kan slechts dan geschieden, wanneer de gehele verkiezingsstructuur en de persoonlijke verantwoordelijkheid van gezagsdragers en hogere ambtenaren wordt veranderd; het gehele kiesstelsel zou ondersteboven moeten en het rouleersysteem zou moeten worden ingevoerd, waarbij herkiezing alleen naar mogelijk zou moeten zijn voor uitzonderlijk bokwame bestuurders, zulks uit te maken door een bepaald aantal stemmen, dus door een gekwalificeerde meerderheid. Tot heden worden wij geregeerd door de middelmatigen en mischien somtijds wel door personen die de middelmatigheid niet eens bereiken.

Het voeren van een praktische en realistische politiek is een begrip dat moeilijk te omschrijven is. De huidige politiek van van Mook-Logeman-Jonkman, wordt bij uitstek als realistisch aangemerkt. Wij voor ons komen tot een geheel andere uitkomst inzake het voeren ener realistische politiek. Practische en realistische politiek dient primair ingesteld op HERSTEL van onze WELVAARTS BASES, waarvan NEDERLANDS INDIE een zeer voornamelijk is. Dit is voor de eerste tientallen jaren de enig juiste Nationale Politiek, ten bate van ons en van het Nederlands Indische Volk.

S t e l l i n g 2.

De tweede stelling luidt:

"Nationaal Reveil" wil, met handhaving van de Christelijke beginselen als het fundament van de Nederlandse gemeenschap,
uitdrukking

uitdrukking geven aan de waarachtige wil tot hernieuwde beleving van het Nederlandschap op basis van de Historische deugden en traditionele eigenschappen van ons volk".

De buitenstaander vraagt: Wat betekenen en wat bedoelt ge met deze tirades en wat verstaat ge eigenlijk precies onder Christelijke beginselen?"

Nationaal Reveil kan deze vraagstukken noch dogmatisch, noch algemeen godsdienstig, doch alleen maar van uit algemeen-zedelijk-maatschappelijk gezichtspunt benaderen. Hier schuilt een grote moeilijkheid om netterdaad vat te krijgen op een groot deel der Nederlandse gemeenschap. Men behoeft maar aan de grote geloofsverdeeldheid in Nederland te herinneren en aan de antithese -gedachte, waardoor de diepere levensvragen blijvend beheerst worden.

"Nationaal Reveil" moet niet komen met het zullen stellen van de Christelijke beginselen, doch dient te spreken van de algemeen erkende Christelijke beginselen vanuit maatschappelijk oogpunt. Dr. Abraham Kuyper wilde ten opzichte van de ministers hun verantwoordelijkheid als Christen, verleggen van het leerstellige principe naar het persoonlijk geweten en schrapte destijds art. 36 der Nederlandse Geloofsbelijdenis uit het Politiek Program.

Nationaal Reveil zal dus eerst een antwoord moeten geven op de vraag: "Wat verstaat ge onder Christelijke beginselen?", alvorens zij deze tot gelding zal kunnen brengen in de praktische en realistische politiek. Want komen de Christelijke beginselen niet veel juist in strijd met een realistische staatkunde en politiek?

Nationaal Reveil zal moeten speuren naar de meer algemene drijvende krachten van het Christendom voor het staatkundig en maatschappelijk leven. Deze zijn met enige goede wil zeker te vinden en bieden een machtige leidraad. Ik noem b.v. de begrippen: Verantwoordelijkheid voor de naaste; rechtsbesef; zelfstandigheid van individu en groep, (de z.g. soevereiniteit in eigen kring); plichtsbef; orde en tucht. Dit zijn allen begrippen, welke diep verankerd liggen in het Christendom en die tevens, door welke oorzaak dan ook, deel uitmaken van het geweten van elk goed willend mens. Het was dit besef en deze overtuiging welke mij persoonlijk tot een stellingname tegen de antithese politiek heeft gebracht, welke net nane bij de Anti-Revolutionaire partij tot een Shibboleth is geworden en deze overigens bij uitstak Nederlands voelende partij van een groot deel van het Nederlandse volk heeft vervreemd, zelfs in Protestantse kringen. Zeer zeker is dit een der diepere oorzaken geweest van de breuk die indertijd tussen Kuyper en de Savornin Lohman is ontstaan.

Wat

Wat zijn nu de historische deugden van ons volk en haar traditionele eigenschappen? Enkelo wil ik hier noemen:

1e. Haar vrijheidsdrang en gevoel voor absolute vrijheid van overtuiging en het recht van uitslag daarvan; haar nuchter kritisch vermogen hetwelk van kindsbeen af reeds werd gescherpt door het bakkeleien met andersdenkenden over alle mogelijke geloofs- en andere vraagstukken. Hoewel de doorsnee Nederlander geen redenaar is, heeft hij toch meestal een onuitgesproken eigen mening en is eigengereid aangelegd. Deze persoonlijke vrijheidsdrang probeert men de laatste tijd, naar het voorbeeld van de Nazi's, op meerdere wijzen aan banden te leggen, hetzij door middel van Goebelliaanse polemiek, hetzij rechtstreeks door het ontwerpen van Overheidsmaatregelen, b.v.: door het in leven roepen van een persraad, welke zal hebben na te gaan of bepaalde organen wel binnen de perken der beleefdheid blijven, vooral wanneer het gaat tegen de regeringspolitiek. Een dergelijke wetgeving druist vierkant in tegen de Nederlandse volksaard en dient dan ook door Nationaal Reveil te vuur en te water bestreden te worden. Een andere aanval wordt gedaan op de vrijheid van het maatschappelijk leven, handel en bedrijf en zelfs van de vrije beroepskeuze. Het afsnijden van de persoonlijke vrijheid heeft reeds op vele gebieden vasten vorm aangenomen.

2e. Een karaktertrek der Nederlanders is ook dat ze weinig Nationalistisch zijn aangelegd en over het algemeen meer voor het vreemde dan voor het eigene voelen. Dit heeft zijn grote schaduwzijden. Onze welvaartbasis ligt evenwel meer in de grote wereld rondom ons dan bij ons zelf. In het verleden werd de Nederlandse welvaart opgebouwd en aangebracht doordat de Nederlanders zich over alle wereldzeeën bewogen en vertakkingen hadden uitgelegd over de gehele wereld. Het is daarom een echte Nederlandse politiek wanneer wij de daarbij opgedane kennis en ervaring tot gelding willen brengen in de internationale politiek. Het moet tot de taak van Nationaal Reveil geacht worden om de wil daartoe wederom wakker te doen worden bij het Nederlandse volk en hare regering.

3e. Een uitweisel van bovenstaande is de Nederlandse drang om mede te werken aan de totstandkoming van internationaal recht en internationale samenwerking; dit betreft zowel het volkenrecht als het sociaal recht. Figuren als een Hugo de Groot, van Vollenhoven en een van Karnebeck worden door ons volk gezien als vertolkers van het algemeen gevoelen. Niet minder echter zijn ook mannen van de daad vertolkers van dit volksgevoelen; wij denken bijv. aan mannen als Willen de Zwijger, Michiel Adriaansz, de Ruyter, Doorman. Er wordt onrecht gedaan aan dit Nationaal bewustzijn, wanneer om partij-politieke overwegingen bepaalde grote figuren systematisch worden doodgezwegen of niet niederwaardige.

minderwaardige laster worden weggeradeerd. Een andere vorm van onrecht op dit terrein is bijv. te constateren in de vorm, waarin men neende de nagedachtenis aan een figuur als van Heutz te moeten eren. Men geeft een geheel verkeerde voorstelling van zijn karakter en doelstellingen, door een standbeeld voor hem op te richten hetwelk een vrouw met een vredesduif voorstelt. Dit is een mystificatie en een overgave aan een on-Nederlands sentiment. Dezelfde ziekelijke tendenzen zien we heden ten dage en ook daartegen moet Nationaal Reveil met alle middelen stelling nemen.

4e. Tot slot wil ik nog als een karaktertrek der Nederlanders noemen de spreekwoordelijke nuchterheid, alsook de materiële inslag welke zij bezitten als volk van kooplui en vissers; terwijl het niettemin een diep religieus volk genoemd kan worden. Zij gooit het wel eens met God en het koopmanschap op een accoordje, doch ten diepste wordt zij beheerst door een godsdienstige inslag. De periode van het anti-godsdienstig radicalisme heeft zij reeds enige jaren achter zich gelaten. Zonder zich uit te spreken over engere godsdienstige of dogmatische begrippen, dient Nationaal Reveil zich van deze inslag ten diepste bewust te zijn en haar sprekers dienen ten stelligste alles te vermijden, wat enige groep zoude kunnen krenken in haar diepste overtuiging.

Stelling 3.

Stelling 3 is als volgt geformuleerd:

"Nationaal Reveil" is er zich van bewust, dat de hoogst belangrijke vraagstukken van deze tijd slechts door nationale concentratie van krachten zijn op te lossen".

Dit betekent dus, dat niet, zoals in het verleden en ook thans nog geschiedt, de nadruk wordt gelegd op de onderlinge verschillen, doch op hetgeen wij als Nederlandse Staatsburgers gemeen hebben. Dus een samenwerking die de verscheidenheid en de godsdienstige verdeeldheid overkoepelt, waardoor het mogelijk moet zijn dat alle Nationaal voelende Nederlanders zich aaneensluiten ter behartiging van de Nederlandse zaak. Het spreekt vanzelf dat deze samenwerking alleen maar resultaat kan hebben wanneer de verschillende individuen en groepen ten aanzien van de kardinale punten gelijk gericht zijn. Dat dit een primaire eis is blijkt wel uit het Rooms-Rode monster-verbond, hetwelk een onnatuurlijke creatie is, welke thans reeds haar wrange vruchten afwerpt.

Stelling 4.

Stelling 4 behoort eigenlijk niet thuis in een beginselverklaring. Zij

Zij behoort voeder bij de afdeling middelen, waardoor de actie haar doel bereiken wil. De stelling luidt als volgt:

"Nationaal Reveil" wil die Nederlanders, die bovenbedoelde zienswijze delen en de noden als nationale problemen aanvoelen, verenigen in een actie, welke er op gericht is, op de meest krachtige wijze de stem des volks kenbaar te maken".

Deze stelling is dus een suggestie, een mededeling van het bestuur, op welke wijze zij primair haar krachten wil aanwenden. Zij vereenzelvig daarbij de stem van "Nationaal Reveil" met de stem des volks, iets wat op zijn zachtst gezegd wel wat sterk uitgedrukt is.

Een briefschrijver stelde mij eens de vraag: "Wat bedoelt U eigenlijk met de uitdrukking: Het Nederlandse volk. Ook de voorstanders van van Mook's politiek spreken in deze geest". Wij zouden daarom beter kunnen spreken van de stem van "Nationaal Reveil". Wanneer het ernst is met deze uitspraak, zou Nationaal Reveil dus primair een coördinerende actie van alle gelijk gerichte groepen en partijen willen zijn. Zij moet zich dan distancieren van allen die op een zelfstandige politieke partij-groepering aansturen. In een der vorige vergaderingen is dit punt opnieuw ter sprake gebracht. Wij menen toen geconstateerd te hebben dat momenteel meer gevoeld wordt voor een eigen optreden, in de toekomst zelfs misschien wel voor een nieuwe politieke Nationale concentratie. Hoewel van meet-aan krachtig voorstander van het eerste, zal de vraag gesteld moeten worden of dan niet van verwatering der principes meer gevaar geducht, en dus practisch minder resultaat verwacht dient te worden, dan van eigen principieel optreden, ook in politiek opzicht. Dit punt is echter een onderdeel van de propaganda en van het dagelijks bestuur en is thans als zodanig nog niet aan de orde.

S t e l l i n g 5.

Stelling 5 houdt in:

"Nationaal Reveil" ziet met grote bezorgdheid hoe Nederland weer terugvalt in de voor-oorlogse verdeeldheid en steeds verder afglijdt naar een tot verstarring leidende bureaucratie, welke in flagrante strijd is met ons volkskarakter".

Verdeeldheid en verstarring worden, met als oorzaak de overheersende bureaucratie, aangemerkt als de twee grote vijanden van ons Nationaal bewustzijn en als remmende factoren bij de pogingen tot het herstellen der welvaart. Zoals boven reeds werd aangegeven, kan de verdeeldheid op geestelijk-godsdienstig gebied betreurd worden, doch daaraan valt nu eenmaal niets te veranderen. Men dient dit als een openbaringsvorm van het Nederlandse Volk zonder meer te erkennen en te aanvaarden.

aanvaarden. Daartegen strijden staat gelijk met het vechten van den Legendarischen Don Quichotte tegen de windmolens. Alle krachten en alle middelen dienen echter te worden ingespannen om niettegenstaande deze verdeeldheid toch tot een Nationale samenwerking te geraken. Tegen de bureaucratie en het regeren van de ambtenaren dient met alle middelen te worden opgetreden. Wij zien de bureaucratie, of liever, het gevaar van de bureaucratie als een directe aanslag op het herstel van de welvaart en uit dien hoofde zijn we volstreekte voorstanders van de algehele ontzuistering van het bedrijfs- en zakenleven. De twijfelachtige praktische resultaten en de grote gevaren van de ambtenarenstaat overschaduwden o.i. verre de gevaren van de z.g. vrijhandel en het vrije verkeer. Misschien rest mij gelegenheid hierover in de hopelijk te volgen discussie iets meer te zeggen.

Stelling 6.

In deze stelling wordt gezegd:

"Nationaal Reveil" strijdt voor de bevordering van sociale vrede, orde en rechtvaardigheid".

Van deze stelling kan met recht gezegd worden: "leest best". Want hoewel deze stelling 6 het kortst van alle geformuleerd is, is zij o.i. het meest positief van inhoud.

Sociale vrede veronderstelt geen handhaving van klassenstrijd, integendeel, er wordt het zoeken van samenwerking nede bedoelt. Op dit gebied is er na de bevrijding uitnemend werk verricht, met name door het optreden van de Stichting van de Arbeid, welke stichting teruggrijpt op het aloude ideaal van de vereniging "Patrimonium", welke reeds een vijftigtal jaren geleden de werkgevers en de werknemers trachtte samen te brengen in één vereniging. Wat toen geen resultaat opleverde is thans aan de Stichting van de Arbeid min of meer gelukt, zij het dan in iets anderen vorm. Zowel de werkgeversverenigingen als de vakverenigingen van elke richting werken hierin sinds de oprichting samen, ter verkrijging van de sociale vrede door middel van gezamenlijk overleg. Hier is dus reeds een vorm van praktische verwerkelijking op het terrein van het Nationale leven, een verwerkelijking die Nationaal Reveil voorstaat op elk gebied. Dat samenwerking boven geloofsverdeeldheid dus mogelijk is en ook tot prachtige resultaten leidt, kan met het optreden van de Stichting van de Arbeid worden bewezen.

De begrippen orde en rechtvaardigheid spreken voor zichzelf. Het behelst een algemeen Christelijk streven bij uitnemendheid. Tegenover de Orde staat de revolutie. Orde betekend evolutie langs

langs de wegen der ontwikkeling en geleidelijkheid; een langzaam opklimmen van de culturele samenleving. Disorde is gelijk aan revolutie en opstand: de gewelddadige inbreuk. Van uit dit gezichtspunt kan men slechts met verbazing constateren hoe bijv. het Katholieke volksdeel het kan dulden dat haar politieke organisatie hand in hand gaat met het toch altijd in wezen revolutionair socialisme. Er is een kentering te bespeuren in de actie Welter-Aalberse. Maar of deze actie als zodanig wel principieel gefundeerd is betwijfelen wij. Het zal wel tot de taak van Nationaal Reveil behoren, om het Katholieke deel van ons volk dit "monster-verbond" niet alleen van de zijde van het Indië-vraagstuk voor te houden, doch ook vanuit de principiele gezichtshoek, en het zodoende trachten wakker te schudden. Alleen wanneer dit met succes geschiedt, kan er voor Nationaal Reveil een politieke taak van betekenis weggelegd zijn.

typ.: SvD.

Coll.: dR.

POLITIE
te
's-GRAVENHAGE.

INLICHTINGDIENST. GEHEIM.

Doss. 106/7.

Hierbij wordt toegezonden afschrift van de causerie, gehouden door den Heer J. VAN DIJKEN, van wie verder geen gegevens bekend zijn, op de contactvergadering van "Nationaal Reveil" van 20 Februari 1947.

De samenstelling van het dagelijksch Bestuur, dat den laatsten tijd steeds een wijziging onderging, zal U zoo spoedig mogelijk worden doorgegeven.

BUREAU B		Volgno.
Nummer:		26 MAART '47
Datum:	22-3-47	ACD/12/09

Verzonden op 25 Maart 1947.

aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst,
alhier.

C A U S E R I E ,gehouden door den Heer J.van Dijken op de contact-
vergadering van Nationaal Reveil van 20 Februari 1947

Over de doelstellingen van Nationaal Reveil

"Nationaal Reveil" betekent een appél, een beroep tot ontwaking en bezinning op alle Nederlanders, die de Nederlandse zaak, de Nederlandse Cultuur, de Nederlandse saamhorigheidsgedachte voorstaan.

Met de Nederlandse Zaak willen we het materieel belang van burger en gemeenschap uitdrukken; met de Nederlandse Cultuur bedoelen we alle geestelijke en materiële factoren welke tesamen een bepaalde Nederlandse inslag doen ontstaan, door welke inslag Nederland en de Nederlanders zich van het buitenland en de buitenlanders onderscheidt; met de Nederlandse saamhorigheidsgedachte geven we het noodzakelijk streven aan, hetwelk er op gericht is, om met volledige erkenning en aanvaarding van de diepere geestelijke en godsdienstige geschillen onderling, toch tot een goede saamhorigheid en samenwerking te komen, en deze éénheidsgedachte steeds te voeden en te versterken. Tweedracht versnipperd, eendracht maakt sterk.

Om dit te bereiken wil "Nationaal Reveil" een eigen geluid laten horen! Is dit mogelijk? En zo ja, op welke wijze wil zij dan dit nieuwe geluid ingang doen vinden bij het Nederlandse Volk? Dit zijn wel zo ongeveer de kernvragen waar het om draait. Met het al of niet beantwoorden staat of valt de gehele opzet der initiatiefnemers en van onze jonge organisatie.

Het Bestuur heeft gepoogd dit in een zestal stellingen als leidraad aan te geven.

S t e l l i n g 1.

De eerste stelling luidt:

"Nationaal Reveil" wil, uitgaande van de Rijkseenheid onder de soevereiniteit van het Huis van Oranje, de oplossing der nijpende noden zoeken in een doelbewuste nationale politiek, welke door de bekwaamste staatsmannen en de beste deskundigen op praktisch-realistische wijze wordt uitgevoerd.

Deze eerste stelling omvat al direct zoveel elementen en zoveel staatkundig, politiek en sociale vraagstukken, dat daarover alleen reeds een brochure te schrijven zoude zijn. De hoofdelementen zijn echter:

De Rijkseenheids gedachte onder de soevereiniteit van het Oranje huis,

Een doelbewuste, Nationale politiek,

De verkrijging van de beste mannen op de juiste plaatsen en

De eis tot het voeren van een realistische politiek

Wat de Rijkseenheidsgedachte betreft wil ik hier even herinneren aan het destijds door wijlen Dr.H.Coliijn gehouden pleidooi tegen onze toekomstige staatslieden, hetwelk het dringend verzoek be-

helsde om toch eindelijk eens op te houden met het uitspreken van "inferioriteitsgevoel-redevoeringen", die altijd doen denken aan "Holland op klompen", met zijn negen millioen inwoners en waar slechts voedsel aanwezig is voor zes millioen. "Spreekt altijd en overal van "Groot Nederland", zei hij, "desnoods van het Nederlandse Imperium met zijn rijke vertakkingen in Oost en West, voor welks geheel ook de grootste mogendheden wel enig respect kunnen hebben!"

Mij dunkt, mijnheer de Voorzitter, dat deze gedachte van Dr. Colijn, hoe weinig sympathiek hij velen om andere redenen ook moge zijn, volstrekt door "Nationaal Reveil" kan worden overgenomen en onderstreept.

Nationaal Reveil respecteert in geen geval de gang van zaken zoals die door den Lt. G. G. van Mook en onze na de bevrijding opgetreden regeringen aan het Nederlandse volk is opgedrongen. Zowel voor het Indische als het Nederlandse volk moet elk loswaken van de volkerenband als een catastrophaal ondernemen aan de kaak gesteld worden. Nationaal Reveil stelt zich achter de Koninklijke belofte betreffende maatregelen die tot de emancipatie en de meerdere zelfstandigheid van het Inonesische volk leiden, doch eist daarbij, op grond van hare zegenrijke prestatie in het verleden, vooreerst nog de leidende taak op voor Nederland. Nationaal Reveil wenst onder geen beding te capituleren voor figuren als Soekarno en Mahammed Hatta, die geen Ned. Indische, maar een Russisch-Japanse politiek voeren en als collaborateurs en uitgesproken Nederland haters uit de regeringsfuncties dienen uitgedreven te worden en als oorlogs misdadigers te worden berecht. Onderhandelingen moeten uitsluitend plaats vinden met vertegenwoordigers van de Indische Volkeren, die zonder bloedschuld of verraad als eerlijke mensen de zaak van hun volk kunnen bepleiten en die de Rijkseenheidsgedachte voorstaan. Om deze gezonde politiek in praktijk te kunnen brengen, dient ontslag verleend aan de huidige commissie generaal en Dr. v. Mook en dienen ten spoedigste nieuwe verkiezingen uitgeschreven te worden, met de Rijkseenheidsgedachte als inzet. Nationaal Reveil twijfelt niet of de bekende nuchterheid van het overgrote deel van het Nederlandse volk zal een dusdanige, niet mis te verstane uitspraak doen, dat daarna een waarlijk Nationale regering zal kunnen optreden. Eigenlijk is met dit gezegde ook geheel de buitenlandse Staatskunde aangegeven.

Dat deze gedachte vierkant tegenover de politiek staat, welke de laatste jaren door onze melk en water-politici wordt voorgestaan, behoeft nauwelijks gezegd; dat bovendien de Nederlandse Kroon als een ornament zonder meer wordt voorgesteld, dient als een nationale belediging aan de kaak gesteld te worden.

Doelbewuste Nationale politiek dient metterdaad een doel te hebben, en wel dit grote en grootse doel: radicaal te breken met de gedachte, dat Nederland zich in zijn Hollandse schulp terug trekt. Integendeel, zij moet alle maatschappelijke, geestelijke en wetenschappelijke middelen verwerven in het Internationale koor, welke stem in overeenstemming moet zijn met de Groot-Nederlandse gedachte. Er moeten levende, bezielende mensen, "handelsreizigers" voor de Nederlandse Zaak de wereld in, hoe eer hoe beter; zakenmensen, geleerden, en vooral goede journalisten die over ruime middelen moeten kunnen beschikken.

Verkrijging van de beste mensen op de juiste plaatsen kan slechts dan geschieden, wanneer de gehele verkiezingsstructuur en de persoonlijke verantwoordelijkheid van gezagsdragers en hogere ambtenaren wordt veranderd; het gehele kiesstelsel zou ondersteboven moeten en het rouleersysteem zou moeten worden ingevoerd, waarbij herkiezing alleen maar mogelijk zou moeten zijn voor uitzonderlijk bekwame bestuurders, zulks uit te maken door een bepaald aantal stemmen, dus door een gekwalificeerde meerderheid. Tot heden worden wij geregeerd door de middelmatigen en misschien somtijds wel door personen die de middelmatigheid niet eens bereiken.

Het voeren van een praktische en realistische politiek is een begrip dat moeilijk te omschrijven is. De huidige politiek van van Mook-Logeman-Jonkman, wordt bij uitstek als realistisch aangemerkt. Wij voor ons komen tot een geheel andere uitkomst inzake het voeren ener realistische politiek. Praktische en realistische politiek dient primair ingesteld op HERSTEL van onze WELVAARTS BASES, waarvan NEDERLANDS INDIË een zeer voorname is. Dat is voor de eerste tientallen jaren de enig juiste Nationale Politiek, ten bate van ons en van het Nederlands Indische Volk.

S t e l l i n g 2

De tweede stelling luidt:

"Nationaal Reveil" wil, met handhaving van de Christelijke beginselen als het fundament van de Nederlandse gemeenschap, uitdrukking geven aan de waarachtige wil tot hernieuwde beleving van het Nederlandschap, op basis van de historische deugden en de traditionele eigenschappen van ons volk".

De buitenstaander vraagt: "Wat betekenen en wat bedoelt ge met deze tirades en wat verstaat ge eigenlijk precies onder Christelijke beginselen?"
Nationaal Reveil kan deze vraagstukken noch dogmatisch, noch algemeen godsdienstig, doch alleen maar van uit algemeen-zedelijk-maatschappelijk gezichtspunt benaderen. Hier schuilt een grote moeilijkheid om metterdaad vat te krijgen op een groot deel der Nederlandse gemeenschap. Men behoeft maar aan de grote geloofsverdeeldheid in Nederland te herinneren en aan de anti-thesegeachte, waardoor de diepere levensvragen blijvend beheerst worden.

"Nationaal Reveil" moet niet komen met het zullen stellen van de Christelijke beginselen, doch dient te spreken van de algemeen erkende Christelijke beginselen vanuit maatschappelijk oogpunt. Dr. Abraham Kuyper wilde ten opzichte van de ministers hun verantwoordelijkheid als Christen, verleggen van het leerstellige principe naar het persoonlijk geweten en schrapte destijds art. 36 der Nederlandse Geloofsbelijdenis uit het Politiek Program.

Nationaal Reveil zal dus eerst een antwoord moeten geven op de vraag: "Wat verstaat ge onder Christelijke beginselen?"; alvorens zij deze tot gelding zal kunnen brengen in de praktische en realistische politiek. Want komen de Christelijke beginselen niet veelal juist in strijd met een realistische staatkunde en politiek?

Nationaal Reveil zal moeten speuren naar de meer algemene drijvende krachten van het Christendom voor het staatkundig en maatschappelijk leven. Deze zijn met enige goede wil zeker te vinden en bieden een machtige leidraad. Ik noem b. v. de begrippen: Verantwoordelijkheid voor de naaste; rechtsbesef; zelfstandigheid van individu en groep, (de z.g. soevereiniteit in eigen kring); plichtsbesef; orde en tucht. Dit zijn allen begrippen welke diep verankerd liggen in het Christendom en die tevens, door welke oorzaak dan ook, deel uitmaken van het geweten van elk goedwillend mens. Het was dit besef en deze overtuiging welke mij persoonlijk tot een stellingname tegen de antithese politiek heeft gebracht, welke met name bij de Anti-Revolutionaire partij tot een Shibbolet is geworden en deze overigens bij uitstek Nederlands voelende partij van een groot deel van het Nederlandse volk heeft vervreemd, zelfs in Protestantse kringen. Zeer zeker is dit een der diepere oorzaken geweest van de breuk die indertijd tussen Kuyper en de Savornin Lohman is ontstaan.

Wat zijn nu de historische deugden van ons volk en haar traditionele eigenschappen? Enkele wil ik hier noemen:

1e. Haar vrijheidsdrang en gevoel voor absolute vrijheid van overtuiging en het recht van uitslag daarvan; haar nuchter kritisch vermogen hetwelk van kindsbeen af reeds werd gescherpt door het bakkeleien met andersdenkenden over alle mogelijke geloofs- en andere vraagstukken. Hoewel de doorsnee Nederlander geen redenaar is, heeft hij toch meestal een onuitgesproken eigen mening en is eigengereid aangelegd. Deze persoonlijke vrijheidsdrang probeert men de laatste tijd, naar het voorbeeld van de Nazi's, op meerdere wijzen aan banden te leggen, hetzij door middel van Goebelliaanse polemiek, hetzij rechtstreeks door het ontwerpen van Overheidsmaatregelen, b.v.: door het in het leven roepen van een persraad, welke zal hebben na te gaan of bepaalde organen wel binnen de perken der beleefdheid blijven, vooral wanneer het gaat tegen de regeringspolitiek. Een dergelijke wetgeving druist vierkant in tegen de Nederlandse volksaard en dient dan ook door Nationaal Reveil te vuur en te water bestreden te worden. Een andere aanval wordt gedaan op de vrijheid van het maatschappelijk leven, handel en bedrijf en zelfs van de vrije beroepskeuze. Het afsnijden van de persoonlijke vrijheid heeft reeds op vele gebieden vasten vorm aangenomen.

2e. Een karaktertrek der Nederlanders is ook dat ze weinig Nationalistisch zijn aangelegd en over het algemeen meer voor het vreemde dan voor het eigene voelen. Dit heeft zijn grote schaduwzijden. Onze welvaartbasis ligt evenwel meer in de grote wereld rondom ons dan bij ons zelf. In het verleden werd de Nederlandse welvaart opgebouwd en aangebracht doordat de Nederlanders zich over alle wereldzeeën bewogen en vertakkingen hadden uitgelegd over de gehele wereld. Het is daarom een echt Nederlandse politiek wanneer wij de daarbij opgedane kennis en ervaring tot gelding willen brengen in de internationale politiek. Het moet tot de taak van Nationaal Reveil geacht worden om de wil daartoe wederom wakker te doen worden bij het Nederlandse volk en hare regering.

3e. Een uitvloeisel van bovenstaande is de Nederlandse drang om mede te werken aan de totstandkoming van internationaal recht

en internationale samenwerking; dit betreft zowel het volkenrecht als het sociaal recht. Figuren als een Hugo de Groot, van Vollenhoven en een van Karnebeek worden door ons volk gezien als vertolkers van het algemeen gevoelen. Niet minder echter zijn ook mannen van de daad vertolkers van dit volksgevoelen; wij denken bijv. aan mannen als Willem de Zwijger, Michiel Adriaansz., de Ruyter, Doorman. Er wordt onrecht gedaan aan dit Nationaal bewustzijn, wanneer om partij-politieke overwegingen bepaalde grote figuren systematisch worden doodgezwegen of met minderwaardige laster worden weggeradeerd. Een andere vorm van onrecht op dit terrein is bijv. te constateren in de vorm, waarin men meende de nagedachtenis aan een figuur als van Heutz te moeten eren. Men geeft een geheel verkeerde voorstelling van zijn karakter en doelstellingen, door een standbeeld voor hem op te richten hetwelk een vrouw met een vredesduif voorstelt. Dit is een mystificatie en een overgave aan een on-Nederlands sentiment. Dezelfde ziekelijke tendenzen zien we heden ten dage en ook daartegen moet Nationaal Reveil met alle middelen stelling nemen.

4e. Tot slot wil ik nog als een karaktertrek der Nederlanders noemen de spreekwoordelijke nuchterheid, alsook de materiële inslag welke zij bezitten als volk van kooplui en vissers, terwijl het niettemin een diep religieus volk genoemd kan worden. Zij gooit het wel eens met God en het koopmanschap op een accoordje, doch ten diepste wordt zij beheerst door een godsdienstige inslag. De periode van het anti-godsdienstig radicalisme heeft zij reeds enige jaren achter zich gelaten. Zonder zich uit te spreken over engere godsdienstige of dogmatische begrippen, dient Nationaal Reveil zich van deze inslag ten diepste bewust te zijn en haar sprekers dienen ten stelligste alles te vermijden, wat enige groep zoude kunnen krenken in haar diepste overtuiging.

S t e l l i n g 3

Stelling 3 is als volgt geformuleerd:

"Nationaal Reveil" is er zich van bewust, dat de hoogst belangrijke vraagstukken van deze tijd slechts door nationale concentratie van krachten zijn op te lossen"

Dit betekent dus, dat niet, zoals in het verleden en ook thans nog geschiedt, de nadruk wordt gelegd op de onderlinge verschillen, doch op hetgeen wij als Nederlandse Staatsburgers gemeen hebben. Dus een samenwerking die de verscheidenheid en de godsdienstige verdeeldheid overkoepelt, waardoor het mogelijk moet zijn dat alle Nationaal voelende Nederlanders zich aaneensluiten ter behartiging van de Nederlandse zaak. Het spreekt vanzelf dat deze samenwerking alleen maar resultaat kan hebben wanneer de verschillende individuen en groepen ten aanzien van de kardinale punten gelijk gericht zijn. Dat dit een primaire eis is blijkt wel uit het Rooms-Rode monster-verbond, hetwelk een onnatuurlijke creatie is, welke thans reeds haar wrange vruchten afwerpt.

S t e l l i n g 4

Stelling 4 behoort eigenlijk niet thuis in een beginselverklaring. Zij behoort veeleer bij de afdeling middelen, waardoor de actie haar doel bereiken wil. De stelling luidt als volgt:

"Nationaal Reveil" wil die Nederlanders, die bovenbedoelde zienswijze delen en de noden als nationale problemen aanvoelen, verenigen in een actie, welke er op gericht is, op de meest krachtige wijze de stem des volks kenbaar te maken!"

Deze stelling is dus een suggestie, een mededeling van het bestuur, op welke wijze zij primair haar krachten wil aanwenden. Zij vereenzelvigd daarbij de stem van "Nationaal Reveil" met de stem des volks, iets wat op zijn zachtst gezegd wel wat sterk uitgedrukt is.

Een briefschrijver stelde mij eens de vraag: "Wat bedoeld U eigenlijk met de uitdrukking: Het Nederlandse volk. Ook de voorstanders van van Mook's politiek spreken in deze geest!"

Wij zouden daarom beter kunnen spreken van de stem van "Nationaal Reveil". Wanneer het ernst is met deze uitspraak, zou Nationaal Reveil dus primair een coördinerende actie van alle gelijk gerichte groepen en partijen willen zijn. Zij moet zich dan distancieren van allen die op een zelfstandige politieke partij-groepering aansturen. In een der vorige vergaderingen is dit punt opnieuw ter sprake gebracht. Wij menen toen geconstateerd te hebben dat momenteel meer gevoeld wordt voor een eigen optreden, in de toekomst zelfs misschien wel voor een nieuwe politieke Nationale concentratie. Hoewel van meet-aan krachtig voorstander van het eerste, zal de vraag gesteld moeten worden of dan niet van verwatering der principes meer gevaar geducht, en dus praktisch minder resultaat verwacht dient te worden, dan van eigen principieel optreden, ook in politiek opzicht. Dit punt is echter een onderdeel van de propaganda en van het dagelijks bestuur en is thans als zodanig nog niet aan de orde.

S t e l l i n g 5

Stelling 5 houdt in:

"Nationaal Reveil" ziet met grote bezorgdheid hoe Nederland weer terugvalt in de voor-oorlogse verdeeldheid en steeds verder afglijdt naar een tot verstarring leidende bureaucratie, welke in flagrante strijd is met ons volkskarakter!"

Verdeeldheid en verstarring worden, met als oorzaak de overheersende bureaucratie, aangemerkt als de twee grote vijanden van ons Nationaal bewustzijn en als remmende factoren bij de pogingen tot het herstel der welvaart. Zoals boven reeds werd aangegeven, kan de verdeeldheid op geestelijk-godsdienstig gebied betreurd worden, doch daaraan valt nu eenmaal niets te veranderen. Men dient dit als een openbaringsvorm van het Nederlandse Volk zonder meer te erkennen en te aanvaarden. Daartegen strijden staat gelijk met het vechten van den Legendarischen Don Quichotte tegen de windmolens. Alle krachten en alle middelen dienen echter te worden ingespannen om niettegenstaande deze verdeeldheid toch tot een Nationale samenwerking te geraken. Tegen de bureaucratie en het regeren van de ambtenaren dient met alle middelen te worden opgetreden. Wij zien de bureaucratie, of liever, het gevaar van de bureaucratie als een directe aanslag op het herstel van de welvaart en uit dienhoofde zijn we volstreekte voorstanders van de algehele ontkluistering van het bedrijfs- en zakenleven. De twijfelachtige praktische resultaten en de grote gevaren van de ambtenarenstaat overschaduwden o.i. verre de gevaren van de z.g.

vrijhandel en het vrije verkeer. Misschien rest mij gelegenheid hierover in de hopelijk te volgen discussie iets meer te zeggen.

S t e l l i n g 6

In deze stelling wordt gezegd:

"Nationaal Reveil" strijdt voor de bevordering van sociale vrede, orde, en rechtvaardigheid!

Van deze stelling kan met recht gezegd worden: "lost best". Want hoewel deze stelling 6 het kortst van alle geformuleerd is, is zij o.i. het meest positief van inhoud.

Sociale vrede veronderstelt geen handhaving van klassenstrijd, integendeel, er wordt het zoeken van samenwerking mede bedoelt. Op dit gebied is er na de bevrijding uitnemend werk verricht, met name door het optreden van de Stichting van de Arbeid, welke stichting teruggrijpt op het aloude ideaal van de vereniging "Patrimonium", welke reeds een vijftigtal jaren geleden de werkgevers en de werknemers trachtte samen te brengen in één vereniging. Wat toen geen resultaat opleverde is thans aan de Stichting van de Arbeid min of meer gelukt, zij het dan in iets anderen vorm. Eewel de werkgeversverenigingen als de vakverenigingen van elke richting werken hierin sinds de oprichting samen, ter verkrijging van de sociale vrede door middel van gezamenlijk overleg. Hier is dus reeds een vorm van praktische verwerkelijking op het terrein van het Nationale leven, een verwerkelijking die Nationaal Reveil voorstaat op elk gebied. Dat samenwerking boven geloofsverdeeldheid dus mogelijk is en ook tot prachtige resultaten leidt, ken met het optreden van de Stichting van de Arbeid worden bewezen.

De begrippen orde en rechtvaardigheid spreken voor zichzelf. Het behelst een algemeen Christelijk streven bij uitnemendheid. Tegenover de Orde staat de revolutie. Orde betekend evolutie langs de wegen der ontwikkeling en geleidelijkheid; een langzaam opklimmen van de culturele samenleving. Disorde is gelijk aan revolutie en opstand: de gewelddadige inbreuk. Van uit dit gezichtspunt kan men slechts met verbazing constateren hoe bijv. het Katholieke volksdeel het kan dulden dat haar politieke organisatie hand in hand gaat met het toch altijd in wezen revolutionair socialisme. Er is een kentering te bespeuren in de actie Welter-Aalberse. Maar of deze actie als zodanig wel principieel gefundeerd is betwijfelen wij. Het zal wel tot de taak van Nationaal Reveil behoren, om het Katholieke deel van ons volk dit "monster-verbond" niet alleen van de zijde van het Indië-vraagstuk voor te houden, doch ook vanuit de principiële gezichtshoek, en het zodoende trachten wakker te schudden. Alleen wanneer dit met succes geschiedt, kan er voor Nationaal Reveil een politieke taak van betekenis weggelegd zijn.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-
o-o-o-o-o-o-o-o-o

's-GRAVENHAGE, 24 Januari

194 7

Javastraat 68
Tel. { 111539
 { 112778

No. **B.9457**

GEHEIM

Bijlagen: **één**

Dict.: **H** Typ.: **MN**

Uw schrijven No.

dd.

Onderwerp: **Vergadering
"Nationaal Reveil".**

Hierbij heb ik de eer U afschrift aan te bieden van een verslag van een op 4 Januari 1947 te 's-Gravenhage gehouden openbare vergadering van "Nationaal Reveil", naar den inhoud waarvan ik moge verwijzen.

Verzonden aan:

C.V.D.

Z.E. den Minister van Binnl. Zaken
" Justitie
Hoofd Sectie III M.I.D. Marinestaf
Hoofd G.S. III B
H.C. van Politie te Amsterdam
" Rotterdam
" Utrecht
" Groningen

5

Grasdam

Kort verslag van de op zaterdag, 4 Januari 1947, in "Diligentia" te 's-Gravenhage gehouden openbare bijeenkomst door het "Nationaal Reveil".

Aanwezig waren ongeveer 450 bezoekers.

Omstreeks 15.15 uur werd de vergadering geopend door den voorzitter, vermoedelijk genaamd: J. DE LEEUWEN.

Hij critiseerde de politiek van de Regeering, voornamelijk betreffende de kwestie "Indonesië".

Ook laakte hij de houding van de R.K.-Kamerfractie die zich, bijna zonder uitzondering uit een oogpunt van partij-discipline had uitgesproken voor de overeenkomst van Linggadjati.

Volgens hem waren, vooral in het zuiden van ons land, veel Roomsche Katholicken tegen bedoelde overeenkomst.

Hij wakte de aanwezigen op toe te treden tot "Nationaal Reveil" en maakte hierbij de loelstellingen van het N.R. en het stand uit, dat door het "Nationaal Reveil" wordt ingenomen inzake de verhouding Nederland en Indië bekend te weten:

"Nationaal Reveil wil, uitgaande van de Rijkssovereiniteit onder de souvereiniteit van het Huis van Oranje, de oplossing der nijpende noden zoeken in een loelberuste nationale politiek, welke door de bekwaamste Staatsmannen en de beste deskundigen op praktisch-realistische wijze wordt uitgevoerd.

"Nationaal Reveil" wil met de handhaving van de Christelijke beginselen als het fundament van de Nederlandsche gemeenschap, uitdrukking geven aan den wettelijken wil tot een hernieuwde beleving van ons Nederlandschap op basis van de historische deugden en de traditionele eigenschappen van ons volk.

"Nationaal Reveil" is er zich van bewust, dat de hoogst belangrijke vraagstukken van dezen tijd, welke zich in steeds sneller tempo en op steeds urgenter wijze opdringen aan geheel het volk, slechts door een nationale concentratie van krachten en met aller medewerking zijn op te lossen.

"Nationaal Reveil" wil de Nederlanders, die deze zienswijze deelen en deze noden als nationale problemen aanvoelen, vereenigen in een actie, welke er op gericht is, op de meest krachtige wijze de stem des volks kenbaar te maken.

"Nationaal Reveil" ziet met groote bezorgdheid hoe Nederland weer terugvalt in de vooroorlogse verdeeldheid en steeds verder aflijdt naar een tot verstarring leidende bureaucratie, welke in flagranten strijd is met ons volkskarakter.

"Nationaal Reveil" strijdt voor de bevordering van sociale vrede, orden en rechtvaardigheid.

"Het standpunt van Nationaal Reveil inzake de verhouding Nederland-Indië luidt:

"Handhaving van de Koninklijke belofte van 7 December 1942.

"Geen capitulatie voor de revolutie en ten eer. Oplossing door evolutie in den kortst mogelijken tijd.

"Herstel van orde en rust. Het houden van een Rijksconferentie op democratischen grondslag.

"Handhaving der Rijksseenheid.

"Ontslag van de Commissie-Generaal en Dr. van Mook.

"Vervangning der huidige Regering door een werlijc Nationaal Kabinet.

Vervolgens werd het woord verleend aan B. BOUWMEESTER, (verlore gegevens niet bekend).

Ook deze spreker laakte de houding van de R.K.-kamerfractie, die zich inzake overeenkomst van Linggadjati had laten overhalen om de z.g. progressieven te steunen.

Spreker oefende ook critiek uit op "het dictatoriale optreden van Dr. van Mook".

De volgende spreker, genaamd J. van DIJLEN, secretaris van de Economische Unie, wonende Looierslaan 25 te Voorburg, verstrekte in zijn rede een aantal statistische gegevens, om aan te tonen, dat Nederland niet kan bestaan zonder Indië.

Na de pauze werd het woord verleend aan den laatsten spreker, Dr. Willem Carel Hendrik MULLEBETAU DE BRUYN, geboren te Palembang 11-7-1886, wonende te 's-Gravenhage, Kwikstaartlaan 9.

Volgens spreker waren er zeer stellige geruchten in omloop, in verband met de besprekingen over de overeenkomst van Linggadjati door de z.g. onderhandelaars o.a. ten aanzien van de positie van de Kroon.

Zoo zou Prof. SCHERRENHORN verklaard hebben, dat tijdens de besprekingen op de Hooze Veluwe moeilijkheden waren ontstaan, omdat het aan de Regering en aan hem niet bekend was, dat door van Mook en SJAERER over een bepaalde kwestie een afspraak was gemaakt.

Voorst zou Prof. Scherrenhorn de positie van de Kroon als een symbool hebben voorgesteld.

Max van PELLE zou de Kroon hebben gezien als een onpartijdige deskundige, waarvoor de Koningin bestemd zou kunnen worden.

Dr. van MOOK zou het hoofd van de Unie hebben genoemd "de voorzitter van een orgaan", die niet stemgerechtigd zou zijn, ongeveer als de president van Frankrijk, die wel het hoofd is van die republiek, doch praktisch niets heeft te zeggen.

De republikeinaren zouden hierna hebben gezegd, dat de positie van de Kroon nu veel duidelijker was geworden.

Volgens spreker wordt H.M. de Koningin door Maria de Mandeer (oplichter) van BOELHUIS genoemd.

Indien onze Regering bedoelde geruchten wil ontken- nen of weerleggen, zoo verklaarde spreker, zal zij er toe

over moeten gaan om de notulen van de onderhandelingen bekend te maken".

Ten slotte merkte spreker nog op, dat hij tijdens de behandeling van de overeenkomst in de 2e Kamer, aan den Griffier had gevraagd den Engelschen tekst van de overeenkomst te mogen lezen, hetgeen was geweigerd, omdat deze tekst "geheim" was.

Omstreeks 18.15 uur werd de bijeenkomst gesloten. Gedurende de pauze en na afloop van de bijeenkomst werd voor de actie van Nationaal Reveil gecollecteerd. De bijeenkomst had een rustig verloop.